

**BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
BISBAT DE LLEIDA**

T. CXXV - N. 1 - 2 - 3 - 4

Gener - Febrer - Març - Abril 2018

Edita: Bisbat de Lleida - Dipòsit Legal: L-29-1958

Impressió: ALFAGRAF (Alfarràs)

ÍNDIX

Diòcesi

Bisbe:

Confirmacions

Primer quadrimestre 5

Vicaria General:

Conveni

Amb el grup de voluntaris d'AIC 6

Conveni

Amb el Secretariat de Confraries, Congregacions
i Germandats 8

Consell Presbiteral

Sessió del dia 25 de setembre de 2017 11

Secretaria General:

Nomenaments 14

Necrològiques

Mn. Joaquín Lax Fauquet 15

Mn. Joan Mora Pedra 16

Conferència Episcopal Tarraconense

Oficina d'informació:

Comunicat de la reunió núm. 222 17

Comunicat de la reunió núm. 223 19

Comunicat de la reunió núm. 225 20

Santa Seu

Sant Pare:

Missatges

Jornada Mundial de l'Emigrant 2018 23

Quaresma 2018 28

51 Jornada Mundial de la Pau 32

XXVI Jornada Mundial del Malalt 37

Urbi et Orbi Nadal 2017 40

52 Jornada Mundial de les Comunicacions Socials 43

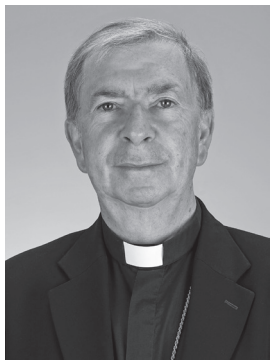
XXXIII Jornada Mundial de la Joventut 2018 48

Missatge Urbi et Orbi Pasqua 2018 54

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

Primer quadrimestre 2018 57



Confirmacions

Durant aquest quadrimestre, el Sr. Bisbe, Mons. Salvador Giménez, ha conferit el sacrament de la Confirmació als joves que s'esmenten a continuació:

	nois i noies
Mare de Déu del Carme	26
Mare de Déu de la Mercè	4
Santíssim Salvador.....	4
Sant Ignasi de Loiola	20
Sant Llorenç, màrtir	49
Sant Martí, bisbe de Tours.....	6
Santa Teresa de l'Infant Jesús	24
Catedral	54
L'Albagés	3
Les Borges Blanques	9
Juneda	7
Seròs	2
Torregrossa.....	5

Vicaria General

Conveni

Amb el grup de voluntaris d'AIC

Entre el **Bisbat de Lleida**, amb el grup de voluntaris **d'AIC (Associació Internacional de la Caritat, de Lleida)** (en endavant, AIC)

Es reuneixen a Lleida, el dia 25 de gener de 2018, fent ús de les facultats que els confereixen els respectius estatuts i legislació invocable, i en representació de les esmentades entitats,

D'una part Mn. Josep A. Jové Camí, Vicari General del Bisbat de Lleida,

I d'una altra la Sra. Assumpta Costafreda Oró, Presidenta d'AIC, a Lleida

Manifesten

Primer. El Bisbat de Lleida, cedeix l'ús de l'edifici compostat per locals parroquials situat al c/ Cavallers,62, 25002, de la ciutat de Lleida, al grup AIC, de Lleida.

Convenen

Primer. La vigència d'aquest conveni, serà de cinc anys. Aquest conveni es podrà prorrogar, sempre que les parts estiguin d'acord amb les condicions pactades, amb un preavís de tres mesos.

Segon. En cas que el Bisbat de Lleida, propietari legítim de l'edifici, necessiti recuperar la propietat per altres usos, avisaria, amb sis mesos d'anticipació al grup AIC.

Tercer. La cessió d'ús de l'edifici "locals parroquials" al grup AIC de Lleida, es concreta en:

Utilització de les instal·lacions de primer pis, segon pis, tercer pis i sala planta baixa.

Quart. L'ús dels espais cedits al grup AIC serà exclusivament pels descrits en el present conveni, tenint l'obligació l'esmentat grup de demanar permís per escrit al propietari per a altres tipus d'activitats.

El grup AIC no podrà cedir els espais esmentats a tercers, sense autorització del propietari.

Cinquè. Les activitats que podrà desenvolupar el grup AIC als espais cedits seran:

Emmagatzematge d'aliments, roba i articles pel repartiment als usuaris del servei.

Activitats pròpies de repartiment d'aliments, atenció als usuaris, classes de repàs escolar a menors, atenció a la gent gran i taller de costura.

Formació als membres del grup (voluntaris) d'AIC i activitats divulgatives obertes a tots els fidels de la Diòcesi.

Sisè. El grup AIC de Lleida, es compromet a assumir les despeses següents, **en proporció a l'ús dels espais**: neteja dels espais utilitzats, electricitat, aigua i calefacció, a més d'altres despeses que puguin sorgir per la utilització dels espais com ara petites reparacions per desgast (reparacions ordinàries).

Setè. El Bisbat de Lleida, propietari de l'edifici assumirà les despeses de manteniment **estructural** de l'edifici.

Disposicions addicionals

Primera. El present document entrarà en vigor el dia que sigui signat per les parts interessades.

Segona. El present document podrà ser revisat anualment a instàncies de qualsevol de les parts.

Tercera. Una còpia d'aquest conveni, quedarà registrada en la Secretaria General del Bisbat de Lleida. Qualsevol modificació, incompliment o finalització del present conveni, serà comunicada a la Secretaria General del Bisbat de Lleida, en compliment dels canons 321 a 326 del Codi de Dret Canònic, que regulen les Associacions Privades de Fidels.

I per a què consti als efectes oportuns, el signen per duplicat en el lloc i dia al principi indicats.

Mn. Josep A. Jové Camí
Vicari General del Bisbat de Lleida

Sra. Assumpta Costafreda Oró
Presidenta d'AIC, a Lleida

Davant meu
Mn. Víctor M. Espinosa Oller
Canceller – Secretari General del Bisbat de Lleida

Conveni

Amb el Secretariat de Confraries, Congregacions i Germandats

Entre el Bisbat de Lleida, i el Secretariat de Confraries, Congregacions i Germandats del Bisbat de Lleida (en endavant, Secretariat de Confraries).

Es reuneixen a Lleida, el dia 6 d'abril de 2018, fent ús de les facultats que els confereixen els respectius estatuts i legislació invocable, i en representació de les esmentades entitats,

D'una part Mn. Josep A. Jové Camí, Vicari General del Bisbat de Lleida,

D'una altra part, el Sr. José Manuel Gómez Hemàndez, Director del Secretariat de Confraries, Congregacions i Germandats del Bisbat de Lleida,

Manifesten

Primer. El Bisbat de Lleida, cedeix l'ús de l'edifici compostat per temple parroquial situat al c/ Cavallers, 62, 25002, de la ciutat de Lleida, al Secretariat de Confraries del Bisbat de Lleida.

Segon. Cada Confraria, Congregació o Germandat, que formi part del Secretariat i vulgui fer ús (instal·lant passos i/o material) dels espais cedits en el present conveni, signarà el seu compromís d'acceptar les normes que indiqui el Secretariat de Confraries i per tant el contingut d'aquest conveni.

Tercer. Serà el Director del Secretariat de Confraries l'encarregat de gestionar els espais cedits en el present conveni, coordinar les entitats del Secretariat que vulguin fer ús dels mateixos i administrar amb les entitats que hi facin ús les despeses econòmiques que es generin (punt sisè de convenen).

Convenen

Primer. La vigència d'aquest conveni, serà de 10 (deu) anys. Aquest conveni es podrà prorrogar, sempre que les parts estiguin d'acord amb les condicions pactades, amb un preavís de tres mesos.

Segon. En cas que el Bisbat de Lleida, propietari legítim de l'edifici, necessiti recuperar la propietat per altres usos, avisaria, amb sis mesos d'anticipació, al Secretariat de Confraries.

Tercer. La cessió d'ús de l'edifici "temple parroquial" al Secretariat de Confraries es concreta en:

- Utilització de l'espai habilitat com a església, la sagristia i lavabos de la planta baixa dels locals parroquials.

- El Bisbat de Lleida es reserva l'ús d'aquests espai per possibles celebracions puntuals (vetlla de Nadal o altres), avisant amb suficient antelació (dos mesos) al Secretariat de Confraries.

Quart. L'ús dels espais cedits al Secretariat de Confraries serà exclusivament pels descrits en el present conveni, tenint l'obligació l'esmentat grup de demanar permís per escrit al propietari per a altres tipus d'activitats.

El Secretariat de Confraries no podrà cedir els espais esmentats a tercers, sense autorització del propietari.

Cinquè. Les activitats que podrà desenvolupar el Secretariat de Confraries als espais cedits seran:

- Reunions del Secretariat amb les Confraries, Congregacions i Germandats que el componen.
- Actes litúrgics sacramentals o para-sacramentals, amb dret a col·lecta.
- Activitats d'exposició o museístiques, relacionades amb les pròpies que promou el Secretariat de Confraries.
- Conferències formatives als seus membres, i altres obertes a tots els fidels de la Diòcesi.
- Exposició de passos de Setmana Santa.

Sisè. El Secretariat de Confraries de Lleida, es compromet a assumir les despeses següents: neteja dels espais utilitzats, electricitat, aigua i calefacció, a més d'altres despeses que puguin sorgir per la utilització dels espais com ara petites reparacions per desgast (reparacions ordinàries).

Setè. El Bisbat de Lleida, propietari de l'edifici assumirà les despeses de manteniment estructural de l'edifici.

Vuitè. El Secretariat de Confraries de Lleida, es compromet a no fer cap reforma o modificació dels espais cedits en ús, sense comunicar-ho i obtenir autorització del propietari.

Disposicions addicionals

Primera. El present document entrarà en vigor el dia que sigui signat per les parts interessades.

Segona. El present document podrà ser revisat anualment a instàncies de qualsevol de les parts.

Tercera. Una còpia d'aquest conveni, quedarà registrada en la Secretaria General del Bisbat de Lleida. Qualsevol modificació, incompliment o finalització del present conveni, serà comunicada a la Secretaria General del

Bisbat de Lleida, en compliment dels canons 321 a 326 del Codi de Dret Canònic, que regulen les Associacions Privades de Fidels.

I per a què consti als efectes oportuns, el signen per duplicat en el lloc i dia al principi indicats.

Mn. Josep A. Jové Camí
Vicari General del Bisbat de Lleida

Sr. José Manuel Gómez Hernández,
Director del Secretariat de Confraries,
Congregacions i Germandats, del Bisbat de Lleida

Davant meu
Mn. Víctor M. Espinosa Oller
Canceller – Secretari General del Bisbat de Lleida

Consell Presbiteral

Sessió del dia 25 de setembre de 2017

Hi són presents tots els conseller: Sr. Bisbe, Mn. Pedrós, P. Clot, Mn. Sallán, Mn. Mercadé, Mn. Ribas, Mn. Pons, Mn. Ginestà, Mn. Blas, P. Riera, Mn. Jové i Mn. Víctor Espinosa. S'excusa Mn. Gerard Soler i Mn. Melcior

S'aprova l'Acta anterior sense esmenes (16 de juny de 2017).

Tema primer: **Informacions sobre la parròquia de Sant Andreu de Lleida.**

El Sr. Bisbe explica que Mn. Carles Sanmartín ha estat convidat al Consell de presbiteri per explicar la situació pastoral de la parròquia de Sant Andreu de la que n'és rector. Mn. Carles va presentar fa uns mesos al Consell Episcopal la situació pastoral de la parròquia. El consell episcopal després de diverses converses i reflexionar sobre diferents opcions ha decidit que tots els arguments que va presentar Mn. Carles estan fonamentats i la millor solució és reconvertir la parròquia en un projecte diferent, un projecte pastoral que compartirien les Confraries de Lleida i l'Associació AIC que treballa des de fa molts anys, en tasques socials, a la parròquia. La població parroquial seria assumida per la parròquia Sant Llorenç de Lleida i s'estudiarà si també part per la parròquia Sant Martí, de Lleida. La supressió de la parròquia no seria immediata, sinó que es farà progressivament, informant a tots els Consells i instaurant el nou projecte per fases.

El Bisbat es compromet a entregar el temple amb reformes estructurals realitzades, especialment de la coberta que presenta aluminosi. Una vegada entregat l'espai al nou projecte serien les Confraries i l'Associació AIC les que s'encarregarien del manteniment i de les despeses ordinàries.

El temple s'usaria de forma polivalent per poder albergar reunions de les Confraries i les activitats de l'AIC, com a lloc d'exposició dels passos i s'atorgaria permís per realitzar culte amb les degudes condicions que estableix el CIC i les normes litúrgiques. **Tot quedaria recollit en un conveni signat per les parts.**

Mn. Carles es convidat a explicar el recorregut històric de la parròquia fins a la seva situació actual.

Els Consellers es mostren d'acord amb la solució que es proposa, destacant que les Confraries i AIC faran un bon ús de l'espai i mantindran així viva una presència eclesial en el barri. També es comenta que els termes del conveni quedin ben establerts sobretot en qüestió de manteniment i despeses del temple. També es proposa que aquesta reflexió s'ampliï a altres parròquies que ja es troben o es poden trobar en situacions similars.

Tema segon: **Objectius diocesans. Seguiment del treball a les parròquies i comunitats.**

El Sr. Bisbe argumenta que durant la celebració de l'Enviament Diocesà es va recordar, com un dels punts que ens aglutinen com Església Diocesana, els objectius que es van proposar pel trienni 2016-2019. Es tractaria de poder avaluar si avancem en ells (a parròquies i comunitats) o si no és possible assolir-los, o fins i tot si ens hem de plantejar minimitzar aquests tipus de propostes. De moment tenim a la nostra disposició el Pla Pastoral i encara dos anys per poder fer camí al respecte.

Aportacions del Consellers:

Es demana que les parròquies tinguem més comunicació d'activitats i de propostes i que no ens aillem.

S'opina que hauríem de treballar més el "cos presbiteral", ja sigui per edats o context social per tal de poder donar més fruits en aquest sentit. De quina manera podem animar als mossens a ser un "sol cos", poder mantenir un treball més conjunt, uns objectius que ens aglutinin...

Respecte als Agents de Pastoral i Animadors de Comunitat es planteja que s'hauria de revisar com s'integren a les comunitats i quins serveis diocesans podrien desenvolupar.

Surten a col·lació altres aspectes sobre la col·laboració i la vida fraterna. També acceptar la pobresa espiritual de la nostra societat i valorar el poc o molt treball pastoral que cadascú de nosaltres realitza en els seus àmbits.

Un arxiprest comenta que en el seu arxiprestat tenen algunes dificultats amb els laics perquè a vegades poden confondre les funcions del laic i del prevere. A vegades assisteixen a les reunions d'arxiprestat (dels preveres) i ell creu que no seria l'àmbit adequat, sinó en un altre tipus de reunió. En algunes parròquies són els laics els que fan "l'homilia" sent el prevere present i això genera confusió.

Dels objectius cal pensar quins d'ells ens preocupen més i com podem coordinar-nos per fer propostes efectives.

Un arxiprest reflexiona que creu que tenim un problema de projecte, de coordinació i de concreció... En el seu arxiprestat estan analitzant la realitat de participació i de col·laboració, constatant que l'equip humà es va afeblint. Han fet l'aposta de treballar el tema de la iniciació cristiana amb les famílies i han format un equip per aquest propòsit. També estan treballant la cultura parroquial d'acollida i de renovació de les parròquies respecte a la nova evangelització.

El Sr. Bisbe davant d'aquestes opinions comparteix que quan va elaborar els objectius tenia la intenció de que fossin pràctics i aplicables a totes les

comunitats. Es proposa elaborar un qüestionari que facilitarà als Arxiprestes durant el més d'octubre, que contingui preguntes pràctiques i concretes per facilitar les reunions arxiprestals i l'avaluació de cada comunitat.

Tema tercer: Visita Pastoral.

El Sr. Bisbe explica que un cop finalitzada la Visita a l'Arxiprestat de "Segrià – Noguera – Ribagorça", té només pendent una avaluació-diàleg final amb els rectors quant tinguin reunió arxiprestal.

En properes dates iniciaria la Visita al següent arxiprestat que serà el de "Seu Vella".

Tema quart: "Vademecum" diocesà.

Per manca de temps es posposa abordar aquest tema en el següent Consell de Presbiteri.

Essent les 14 hores i sense cap altre assumpte a tractar, el Sr. Bisbe va agrair el treball fet i cloqué la sessió amb una pregària.

Secretaria General

Nomenaments

Desembre 2017

Mn. Jaume Pedrós Solé, Consiliari del grup G.O.A. (Grups d'Oració i Amistat), de la Mare de Déu de l'Acadèmia.

Sr. Isidre Charles Armengol, Consiliari del grup G.O.A. (Grups d'Oració i Amistat), de la Mare de Déu de Butsenit.

Sra. Dolors Queralt Mateu, Animadora de comunitat, al servei de les Parròquies de Castellldans, l'Albagés, Aspa i El Cogul, formant equip pastoral amb Mn. Santiago Mataix Gabaldón.

Sra. Margarida Llop Ribalta, Animadora de comunitat, al servei de la Parròquia Mare de Déu de Montserrat, de Lleida, formant equip pastoral amb Mn. Manel Mercadé Melé.

Sr. Julio Siurana Tersa, Animador de comunitat, al servei de la Parròquia Exaltació de la Santa Creu, Torrefarrera, formant equip pastoral amb Mn. Josep Maria Escorihuela Pujol.

Gener

Sr. Rafael Allepuz Capdevila, Director de Càritas Diocesana de Lleida.

Febrer - Març

Mn. Carles Sanmartín Sisó, Rector de la Unitat Pastoral formada per les Parròquies Santa Maria Magdalena i Mare de Déu del Pilar, de Lleida.

Mn. Francesc Xavier Jauset Clivillé, Rector de la Parròquia Sant Martí, bisbe de Tours, de Lleida, formant Unitat Pastoral amb la parròquia Sant Llorenç, màrtir, de Lleida.

Mn. Robert Louan Gogbeu, Rector de la Parròquia de l'Assumpció de la Mare de Déu d'Alcarràs.

Mn. Vicenç Alfonso Miret, Canonge Penitencier de la Santa Església catedral de Lleida.

Mn. Vicenç Alfonso Miret, Consiliari de la Unió Eucarística Reparadora (UNER), Grup de Lleida.

Mn. Joan Ramon Ezquerria Pociello, Rector de la Unitat Pastoral formada per les parròquies Sant Joan Baptista i Mare de Déu del Carme de Lleida.

Mn. Jaume Melcior Servat, Consiliari de l'Adoració Nocturna Masculina Espanyola.

Necrològiques

Mn. Joaquín Lax Fauquet

El 26 de gener va morir Mn. Joaquín Lax Fauquet, Canonge Penitencier de la Santa Església Catedral de Lleida. Les exèquies es van celebrar el diumenge dia 28 de gener, a les 13:00 h, a la Catedral de Lleida. La missa fou presidida pel Bisbe Salvador.

Mn. Joaquin Lax Fauquet, fill de José i de Guadalupe, va néixer a Albalate de Cinca, Osca, el dia 27 de gener de 1937. Va cursar estudis eclesiàstics al Seminari de Lleida, de 1951 a 1963. Va ser ordenat sacerdot al Seminari Diocesà de Lleida de mans de Mons. Aurelio del Pino el 8 de juny de 1963, al servei de la nostra Església Diocesana.

De 1963 a 1971 va ser destinat a la parròquia de Montsó, passant després a treballar pastoralment a la Parròquia de Sant Pau de Lleida, de la qual va estar al capdavant molts anys, fins a l'any 2009.

Al llarg d'aquests anys va compaginar aquesta tasca, encarregant-se també de la parròquia Santa Maria de Gardeny, de 1985 a 1996, sent capellà de les religioses Carmelites Descalces de Lleida, responsabilitat que va continuar fins fa només uns dies.

Va ser nomenat també consiliari de Mans Unides, consiliari de la Unió Eucarística Reparadora (UNER) i Consiliari Diocesà de l'Adoració Nocturna de Lleida.

L'any 2009 va ser nomenat canonge de la Santa Església Catedral de Lleida i l'any 2010 Canonge Penitenciar. També va exercir aquests càrrecs fins pràcticament el dia de la seva mort.

A la tarda del 28 de gener a les 16:00 h. es va celebrar una altra eucaristia al seu poble natal, a la parròquia de San Martín, a Albalate de Cinca, on fou enterrat.

Mn. Joan Mora Pedra

El diumenge 11 de febrer va morir Mn. Joan Mora Pedra a l'edat de 74 anys. Mn. Joan Mora Pedra, fill de Ramon i d'Anna, va néixer a Tragó de Noguera, Lleida, el dia 26 de gener de 1944. Les exèquies es van celebrar el dia 12 de febrer, a les 17:00 h a l'Església Catedral de Lleida. El vetllatori fou a la Parròquia del Carme de Lleida.

Va cursar els seus estudis eclesiàstics al Seminari Diocesà de Lleida on va ser ordenat prevere de mans de Mons. Aurelio del Pino, l'1 de novembre de 1966.

Durant molts anys, des de 1966 al 2001, va ésser destinat i es va encarregar de moltes parròquies disseminades a l'Alta Ribagorça: Pont de Suert, Adons, Cirés, Buirà, Pinyana, Viu de Llevata, Malpàs, Manyanet, Perves, Sentís, Naens, Castellars, Erill-Castell, Sas, Aulet, Betesa, Santorens, Sopeira, Soperuny, Coll, Gotarta, Irgo, Llesp i Saraís. Durant aquests anys també va exercir la responsabilitat d'Arxipreste d'aquesta comarca, en diverses ocasions.

L'any 2001 va ser nomenat rector de les parròquies de la Mare de Déu del Carme, Sant Joan Baptista i Sant Pere Apòstol de Lleida, formant una Unitat Pastoral. Exceptuant la parròquia de Sant Pere, que va formar part d'una altra Unitat Pastoral, la tasca al front de les parròquies del Carme i Sant Joan ha estat incansable fins al darrer dia. Conjugà també aquests càrrecs amb el d'Arxiprest de la Seu Vella del 2003 al 2005, membre del Consell Presbiteral, del Consell de Pastoral Diocesà i Director del Secretariat Diocesà per l'atenció pastoral als immigrants.

Després de lluitar fortament contra la malaltia, va morir el dia 11 de febrer de 2018, i ja descansa en la Pau del Senyor.



Comunicat de la reunió núm. 222

Els dies 10 i 11 de maig de 2017 ha tingut lloc la reunió n. 222 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), al Santuari de la Mare de Déu de Loreto, a Tarragona. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol i hi han assistit tots els seus membres.

1. Els bisbes han rebut el Sr. Dani Font i Mn. Josep Maria Riba, que els han presentat la memòria anual de les activitats portades a terme per *Catalonia Sacra* i el balanç econòmic del 2016. També els han presentat les activitats que s'estan realitzant durant l'any 2017 i el corresponent pressupost que els bisbes han aprovat pel que fa a la difusió del patrimoni sacre de les Diòcesis de la CET.

2. Mn. Joan Maria Amich i Mn. Enric Termes, director i administrador del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), respectivament, han presentat als bisbes el balanç econòmic d'aquest Secretariat i els han informat de les diverses activitats projectades de cara a l'edició de subsidis catequètics i a la formació dels catequistes, com ara les *XVI Jornades Interdiocesanes de Responsables de Catequesi* que se celebraran a Barcelona els propers dies 6 i 7 de juliol.

3. Els bisbes també han atès la visita de Mn. Josep Taberner, el P. Josep Maria Rierola, escolapi, i la Sra. Maria Gibert, que els han informat de la celebració del 29è Col·loqui Europeu de Parròquies que enguany tindrà lloc a la ciutat de Barcelona els propers dies 9 al 14 de juliol. El Col·loqui aplega cristians de diversos països d'Europa que centren la seva reflexió i acció pastoral i evangelitzadora en les parròquies. Cada dos anys i en un país d'Europa diferent, es troben i comparteixen les seves experiències sobre qüestions d'Església i de societat, partint del seu compromís cristià missioner.

4. Així mateix, han escoltat el director de la Càtedra de Teologia Pastoral «*Arquebisbe Josep Pont i Gol*», integrada a la Facultat de Teologia de Catalunya, Dr. Daniel Palau, prevere del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, que els ha presentat els objectius i els projectes que té previst portar a terme aquesta Càtedra, recentment creada, així com també la constitució del seu Consell assessor, que inclou preveres, laics i religiosos de les deu diòcesis amb seu a Catalunya. Aquesta Càtedra reprèn el treball del Centre d'Estudis Pastorals de Catalunya i donarà continuïtat a la Revista que aquest editava, "Quaderns de Pastoral". Els bisbes han agraït al Dr. Palau l'acceptació

d'aquesta responsabilitat acadèmica i l'han encoratjat en aquest servei que seguirà atent als nous temps per a l'Església i la societat.

5. Mons. Francesc Pardo, responsable de l'acompanyament del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), ha informat dels treballs de preparació de l'*Aplec de l'Esperit* 2018, que se celebrarà a Tortosa a la Pentecosta del proper any, que els delegats diocesans de joventut ja han començat a posar en marxa.

6. Els bisbes han tractat també diverses qüestions relatives a la litúrgia, els mitjans de comunicació, la formació dels seminaristes i dels preveres joves, i també han dedicat una llarga reflexió sobre el moment present del nostre país, fruit de la qual fan pública la NOTA que s'adjunta a la fi d'aquest comunicat.

7. A proposta de Mons. Pardo, han nomenat President del Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica (MIJAC) el Sr. Francisco Javier Palmer Padilla, i Consiliari Mn. Jordi Espí Vives, prevere de l'Arquebisbat de Barcelona, per un període de dos anys.

8. En el decurs de la reunió els bisbes han lliurat a Mn. Aureli Ortín i Maynou, diaca de l'Arquebisbat de Barcelona i vicesecretari de la CET durant vint-i-tres anys, l'alta distinció pontifícia de la Creu *Pro Ecclesia et Pontifice*, que li ha estat atorgada pel Sant Pare Francesc. Aquesta condecoració, instituïda pel papa Lleó XIII el 1888, suposa un gran reconeixement a la tasca de clergues i laics a favor de l'Església Catòlica. El Sant Pare, acollint la petició dels bisbes de la Tarraconense, ha volgut palesar amb aquest reconeixement públic el valor que té dedicar llargs anys de la pròpia vida al servei de l'Església i del testimoniatge de la fe i l'amor enmig del món.

9. Al final de la reunió, els bisbes han acollit la visita de l'arquebisbe de Puebla de los Ángeles (Mèxic), Mons. **Víctor Valentín Sánchez Espinosa**, antic Secretari general del Consell Episcopal Llatinoamericà (CELAM), un dels artífexs de la renovació litúrgica a Mèxic i a Llatinoamèrica, que el dia 10 de maig acabava de rebre el reconeixement del III *Memorial Pere Tena*, atorgat pel Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona (CPL), en un acte celebrat a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona.

Tarragona, 11 de maig de 2017

Comunicat de la reunió núm. 223

Els dies **10, 11 i 12** de juliol de 2017 ha tingut lloc la reunió n. 223 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a Salardú (Vall d'Aran i bisbat d'Urgell). La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona, i hi han assistit el Cardenal-Arquebisbe de Barcelona Mons. Joan Josep Omella, tots els bisbes de Catalunya, i al final de la reunió s'hi han unit els dos bisbes auxiliars electes de Barcelona, Mons. Sergi Gordo i Mons. Antoni Vadell.

Els bisbes han reflexionat sobre la pastoral en el temps lliure d'infants i joves, les colònies i els esplais, a partir de les explicacions que els han donat el Sr. Josep Oriol Pujol i Humet, director general de la *Fundació Pere Tarrés* i el Sr. Xavier Nus i Garrell, president del *Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans* (MCECC).

El MCECC agrupa 182 centres d'esplai federats, vinculats a les parròquies o escoles cristianes, amb més de 20.000 infants i joves participants, per als quals compta amb més de 3.600 monitors i monitores. Han exposat als bisbes les accions i activitats portades a terme el passat curs, així com també que durant l'estiu es realitzen prop de 400 activitats de colònies i casals a tot el territori català i Andorra.

Els bisbes s'han interessat especialment pels Centres Socioeducatius, que la *Fundació Pere Tarrés* gestiona, destinats a ajudar a desenvolupar humanament, emocionalment i competencialment aquells nens i nenes que necessiten una atenció especial. En aquests moments s'atenen més de 2.500 infants en aquests Centres.

També han pogut reflexionar i dialogar sobre l'acció de l'Església Catòlica en l'àmbit de l'ensenyament, a partir de la detallada exposició que els ha fet el P. Enric Puig, secretari general de la *Fundació Escola Cristiana de Catalunya*. El P. Puig ha exposat alguns dels reptes que es plantegen avui en el món de l'ensenyament en general i a l'escola cristiana en particular. La *Fundació Escola Cristiana de Catalunya* en l'actualitat està formada per **434 escoles**, en les quals s'eduquen **256.000 alumnes** dels diferents nivells i etapes del sistema educatiu. Les escoles cristianes es troben situades en la majoria de les comarques de Catalunya i formen part del conjunt del sistema educatiu del nostre país. Són escoles obertes i respectuoses amb tothom que en el seu ideari ofereixen una identitat cristiana que vol ser evangelitzadora per als alumnes, professors i famílies.

Sempre que és possible accedeixen al sosteniment amb fons públics encara que aquest finançament sigui clarament insuficient per cobrir les despeses dels ensenyaments curriculars i el suport de les famílies sigui necessari.

Els bisbes han felicitat el P. Puig pel recent reconeixement rebut per la *Fundació Escola Cristiana de Catalunya* amb l'atorgament del premi Blanquerna Educació 2017.

Els bisbes també han reflexionat sobre diverses qüestions relatives a la pastoral vocacional i als seminaris, on es formen els futurs preveres de les Esglésies diocesanes de Catalunya, encaminades a un treball en comunió cada cop més intens entre les diòcesis així com l'aplicació del nou pla de formació sacerdotal (*ratio fundamentalis*) que ha aprovat el desembre passat la Congregació per al Clergat.

S'han revisat diverses qüestions relatives als nous mètodes d'evangelització i de catequesi, la pastoral de joventut, els mitjans de comunicació de l'Església i la pastoral de la salut. També han rebut informació de la realització del *Primer Aplec de mestres i professors cristians* que se celebrarà a Montserrat el dissabte 7 d'octubre de 2017 i també de l'*Aplec de l'Esperit* que se celebrarà a Tortosa la Pentecosta del 2018.

Salardú, 12 de juliol de 2017

Comunicat de la reunió núm. 225

Els dies 15 i 16 de febrer de 2018 ha tingut lloc la reunió n. 225 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) a la Casa d'Espiritualitat «Maria Immaculada» de Tiana. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona.

1. Els bisbes s'han reunit amb les autoritats acadèmiques de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, que agrupa les Facultats de Teologia de Catalunya, la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya i la Facultat «Antoni Gaudí», per dialogar amb ells sobre les diverses aportacions de les matèries teològiques, filosòfiques i humanístiques al pensament cristià d'avui. Els degans de les tres facultats, Dr. Joan Planellas, Dr. Jaume Aymar i Dr. David Abadias, han presentat els respectius temes. També el Dr. Joan Planellas ha exposat als bisbes els resultats de l'informe que l'Agència Vaticana per a l'Avaluació i la Promoció de la Qualitat de les Universitats i Facultats Eclesiàstiques (AVEPRO) ha realitzat amb satisfacció a la Facultat de Teologia de Catalunya.

El rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, Dr. Armand Puig ha presentat la nova Constitució Apostòlica «*Veritatis Gaudium*», del papa Francesc, aprovada el 27 de desembre de 2017, que regula les institucions acadèmiques eclesiàstiques per a una revisió i actualització dels estudis, d'acord amb el desenvolupament d'aquests estudis en els darrers anys i també pel nou context sociocultural del nostre món.

S'ha tingut present també que el proper 7 de març s'escau el 50è aniversari de l'erecció canònica de la Facultat de Teologia, amb dues seus a Barcelona i Sant Cugat del Vallès. Aquell dia, se celebrarà l'Eucaristia que presidirà el Gran Canceller, cardenal Omella, i a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona el prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, l'arquebisbe Lluís Ladaria Ferrer, pronunciarà la lliçó magistral «*Fer teologia en el context universitari i cultural del segle XXI*».

També el Dr. Armand Puig ha presentat el nou número de la revista **Quaderns de Pastoral**, una publicació que a partir d'ara edita la Càtedra de Teologia Pastoral «*Arquebisbe Josep Pont i Gol*» i dirigeix el Dr. Daniel Palau, prevere del bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

2. Mons. Francesc Pardo, com a president del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut (SIJ), acompanyat d'alguns membres del SIJ, Mn. Bruno Bérchez, Mn. Ivan Cid, la Sra. Sílvia Ruza i Mn. Gerard Reverter, han informat els bisbes dels diferents aspectes organitzatius i de contingut de l'Aplec de l'Esperit, la trobada interdiocesana de joves de les deu diòcesis catalanes i de les illes Balears i Andorra, que tindrà lloc a Tortosa, els propers 19 i 20 de maig, solemnitat de Pentecosta, i que enguany té com a lema *Crist és la Vida*.

3. Els bisbes han designat Mons. Antoni Vadell, bisbe auxiliar de Barcelona, com a nou Bisbe-President del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC) i han encomanat l'acompanyament del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera (SIPO) a Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona. També atindrà, juntament amb Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona, l'àmbit interdiocesà de la Pastoral de Joventut.

4. S'ha presentat als bisbes el Balanç econòmic de l'any 2017 i el Pressupost de l'any 2018 del Fons Comú Interdiocesà, els quals han estat estudiats i aprovats.

5. Els bisbes han tractat també diverses qüestions relatives a ensenyament, patrimoni artístic, pastoral de la salut, i seminaris.

Tiana, 16 de febrer de 2018



Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat 2018

Missatge del Sant Pare Francesc

**«Acollir, protegir i integrar els
emigrants i els refugiats»**

14 de gener de 2018

Benvolguts germans i germanes,

«[L'emigrant] considereu-lo com un nadiu, com un de vosaltres. Estima'l com a tu mateix, que també vosaltres vau ser immigrants en el país d'Egipte. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu» (Lv 19,34).

Durant els meus primers anys de pontificat he manifestat diverses vegades com em preocupa la trista situació de tants emigrants i refugiats que fugen de les guerres, de les persecucions, dels desastres naturals i de la pobresa. Es tracta de manera indubtable d'un «signe dels temps» que, des de la meva visita a Lampedusa el 8 de juliol de 2014, he intentat llegir invocant la llum de l'Esperit Sant. Quan vaig instituir el nou Dicasteri per al servei del desenvolupament humà integral, vaig voler que una secció especial —dirigida temporalment per mi mateix— fos com una expressió de la sol·licitud de l'Església envers els emigrants, els desplaçats, els refugiats i les víctimes del tràfic de persones.

Cada foraster que truca a la nostra porta és una ocasió d'encontre amb Jesucrist, que s'identifica amb l'estranger acollit o rebutjat en qualsevol època de la història (cf. Mt 25,35.43). Cada ésser humà que es veu obligat a deixar la seva pàtria a la recerca d'un futur millor, el Senyor el confia a l'amor maternal de l'Església.¹ Aquesta sol·licitud s'ha de concretar en cada etapa de l'experiència migratòria: des de la sortida i al llarg del viatge, des de l'arribada fins al retorn. És una gran responsabilitat que l'Església vol compartir amb tots els creients i amb tots els homes i dones de bona voluntat, que són cridats a respondre amb generositat, diligència, saviesa i amplitud de mires —cadascú d'acord amb les seves possibilitats— als nombrosos desafiaments plantejats per les migracions contemporànies.

1 Cf. Pius XII, Const. ap. *Exsul Familia*, Titulus Primus, I.

Pel que fa a això, vull reafirmar que «la nostra resposta comuna es podria articular a l'entorn de quatre verbs: acollir, protegir, promoure i integrar».²

Si prenem en consideració l'escenari actual, *acollir* significa, sobretot, ampliar les possibilitats perquè els emigrants i refugiats puguin entrar de manera segura i legal als països de destinació. En aquest sentit, seria desitjable un compromís concret per a incrementar i simplificar la concessió de visats per motius humanitaris i per a la reunificació familiar. Al mateix temps, espero que un major nombre de països adoptin programes de patrocini privat i comunitari, i obri corredors humanitaris per als refugiats més vulnerables. Seria convenient, a més, preveure visats temporals especials per a les persones que fugen de conflictes cap a països veïns. Les expulsions col·lectives i arbitràries d'emigrants i refugiats no són una solució idònia, sobretot quan es realitzen cap a països que no poden garantir el respecte a la dignitat ni als drets fonamentals.³ Torno a subratllar la importància d'oferir als emigrants i refugiats un allotjament adient i decorós. «Els programes d'acolliment difosos, ja iniciats a diferents llocs, sembla que facilitin l'encontre personal, que permetin una millor qualitat dels serveis i que ofereixin més garanties d'èxit.»⁴ El principi de la centralitat de la persona humana, expressat amb fermesa pel meu estimat predecessor Benet XVI,⁵ ens obliga a anteposar sempre la seguretat personal a la nacional. Per tant, cal formar de manera adient el personal encarregat dels controls de les fronteres. Les condicions dels emigrants, dels qui sol·liciten asil i del refugiats, requereixen que se'ls garanteixi la seguretat personal i l'accés als serveis bàsics. En nom de la dignitat fonamental de cada persona, cal esforçar-se per a preferir solucions que siguin alternatives a la detenció dels qui entren en el territori nacional sense estar-hi autoritzats.⁶

El segon verb, *protegir*, es conjuga en tota una sèrie d'accions en defensa dels drets i de la dignitat dels emigrants i refugiats, independentment del seu estat migratori.⁷ Aquesta protecció comença a la seva pàtria i consisteix a donar informacions certes abans de deixar el país, així com en

2 Discurs als participants en el Fòrum Internacional «Migracions i pau» (21 febrer 2017).

3 Cf. Intervenció de l'Observador Permanent de la Santa Seu en la 103 Sessió del Consell de l'Organització Internacional per a las Migracions (26 novembre 2013)

4 Discurs als participants en el Fòrum Internacional «Migracions i pau» (21 febrer 2017).

5 Cf. Benet XVI, Carta enc. *Caritas in veritate*, 47.

6 Cf. Intervenció de l'Observador Permanent de la Santa Seu en la 20 Sessió del Consell dels Drets Humans (22 juny 2012).

7 Cf. Benet XVI, Carta enc. *Caritas in veritate*, 62.

la defensa davant les pràctiques de reclutament il·legal.⁸ En la mesura del possible, hauria de continuar al país d'immigració, assegurant als emigrants una assistència consular adequada, el dret de tenir sempre amb ells els documents personals d'identitat, un accés equitatiu a la justícia, la possibilitat d'obrir comptes bancaris i la garantia del que és bàsic per a la subsistència vital. Si les capacitats i competències dels emigrants, els sol·licitants d'asil i els refugiats són reconegudes i valorades de manera oportuna, constituïran un veritable recurs per a les comunitats que els acullen.⁹ Per tant, espero que, en el respecte a la seva dignitat, els sigui concedida la llibertat de moviment als països d'acollida, la possibilitat de treballar i l'accés als mitjans de telecomunicació. Per als qui decideixen tornar a la seva pàtria, subratllo la conveniència de desenvolupar programes de reinserció laboral i social. La Convenció internacional sobre els drets de l'infant ofereix una base jurídica universal per a la protecció dels emigrants menors d'edat. Cal evitar-los qualsevol tipus de detenció per raó del seu estat migratori i assegurar-los l'accés regular a l'educació primària i secundària. Igualment cal garantir-los la permanència regular en arribar a la majoria d'edat i la possibilitat de continuar els estudis. En el cas dels menors no acompanyats o separats de la família, és important preveure programes de custòdia temporal i d'acolliment.¹⁰ D'acord amb el dret universal a una nacionalitat, tots els nens i nenes l'han de tenir reconeguda i certificada de manera adequada des del moment del naixement. L'apatrídia en què es troben a vegades els emigrants i refugiats pot evitar-se fàcilment per mitjà de «lleis relatives a la nacionalitat conformes amb els principis fonamentals del dret internacional».¹¹ L'estat migratori no hauria de limitar l'accés a l'assistència sanitària nacional ni als sistemes de pensions, així com tampoc a la transferència de les seves contribucions en el cas de repatriació.

Promoure vol dir essencialment treballar amb la finalitat que a tots els emigrants i refugiats, així com a les comunitats que els acullen, se'ls doni la possibilitat de realitzar-se com a persones en totes les dimensions que componen la humanitat volguda pel Creador.¹² D'entre aquestes, la dimensió religiosa ha de ser reconeguda en el seu valor just, garantint a

8 Cf. Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants, Instr. *Erga migrantes caritas Christi*, 6.

9 Cf. Benet XVI, Discurs als participants en el Congrés Mundial sobre la Pastoral de los Emigrants i els Refugiats (9 novembre 2009).

10 Cf. Benet XVI, Missatge per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiats 2010; Intervenció de l'Observador Permanent de la Santa Seu en la 26 Sessió Ordinària del Consell dels Drets Humans. Els drets humans dels emigrants (13 juny 2014).

11 Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants i Consell Pontifici Cor Unum, «Acollir Crist en els refugiats i en els desplaçats forçosos» (2013), 70.

12 Cf. Pau VI, Carta enc. *Populorum progressio*, 14.

tots els estrangers presents en el territori la llibertat de professar i practicar la fe pròpia. Molts emigrants i refugiats tenen qualificacions que cal certificar i valorar convenientment. Així com «el treball humà està destinat per naturalesa a unir els pobles»,¹³ encoratjo a esforçar-se en la promoció de la inserció sociolaboral dels emigrants i refugiats, garantint a tots —inclosos els qui demanen asil— la possibilitat de treballar, cursos formatius lingüístics i de ciutadania activa, i també una informació adequada a les llengües pròpies. En el cas dels emigrants menors d'edat, la seva participació en activitats laborals ha de ser regulada de manera que es previnguin abusos i riscos per al seu creixement normal. L'any 2006 Benet XVI subratllava que la família és, en el context migratori, «lloc i recurs de la cultura de la vida i principi d'integració de valors».¹⁴ Cal promoure sempre la seva integritat, afavorint el reagrupament familiar —incloent-hi els avis, germans i néts—, sense sotmetre-la mai a requisits econòmics. Pel que fa a emigrants que demanen asil i refugiats amb discapacitat, cal assegurar-los més atencions i ajudes. Considero digne d'elogi els esforços desplegats fins ara per molts països en termes de cooperació internacional i d'assistència humanitària. Amb tot, espero que en la distribució d'aquests ajuts es tinguin en compte les necessitats —per exemple: assistència mèdica i social, i també educació— dels països en vies de desenvolupament, que reben importants fluxos de refugiats i emigrants, i que s'incloguin de la mateixa manera entre els beneficiaris de les mateixes comunitats locals que pateixen carestia material i vulnerabilitat.¹⁵

El darrer verb, *integrar*, se situa en el pla de les oportunitats d'enriquiment intercultural generades per la presència dels emigrants i refugiats. La integració no és «una assimilació, que indueix a suprimir o a oblidar la identitat cultural pròpia. El contacte amb el proïsme porta, més aviat, a descobrir el seu «secret», a obrir-se a ell per a acceptar els seus aspectes vàlids i contribuir així a un coneixement més gran de cadascun. És un procés llarg, encaminat a formar societats i cultures, fent que siguin cada vegada més reflex dels dons multiformes de Déu als homes».¹⁶ Aquest procés pot accelerar-se mitjançant l'ofertament de la ciutadania, deslligada dels requisits econòmics i lingüístics, i de vies de regularització extraordinària als emigrants que puguin demostrar una llarga permanència al país. Insisteixo una vegada més en la necessitat d'afavorir, en qualsevol cas, la cultura de l'encontre, multiplicant les oportunitats d'intercanvi cultural, demostrant i difonent les

13 Joan Pau II, Carta enc. Centesimus annus, 27.

14 Benet XVI, Missatge per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat 2007.

15 Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants i Consell Pontifici Cor Unum, «Acollir Crist en els refugiats i en els desplaçats forçosos» (2013), 30-31.

16 Joan Pau II, Missatge per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat 2005.

«bones pràctiques» d'integració, i desenvolupant programes que preparin les comunitats locals per als processos integratius. He de destacar el cas especial dels estrangers obligats a abandonar el país d'immigració a causa de crisis humanitàries. Aquestes persones necessiten que se'ls garanteixi una assistència adient per a la repatriació i programes de reinserció laboral a la seva pàtria.

D'acord amb la seva tradició pastoral, l'Església està disposada a comprometre's en primera persona perquè es portin a terme totes les iniciatives que s'han proposat més amunt. Això no obstant, per a obtenir els resultats esperats és imprescindible la contribució de la comunitat política i de la societat civil —cadascú segons les seves responsabilitats.

Durant la Cimera de les Nacions Unides, celebrada a Nova York el 19 de setembre de 2016, els líders mundials van expressar clarament la voluntat de treballar a favor dels emigrants i refugiats per a salvar les seves vides i protegir els seus drets, compartint aquesta responsabilitat a nivell global. Amb aquesta finalitat, els Estats es van comprometre a elaborar i aprovar abans de finals de 2018 dos pactes globals (Global Compacts), un dedicat als refugiats i un altre als emigrants.

Estimats germans i germanes, a la llum d'aquests processos iniciats, els propers mesos representen una oportunitat privilegiada per a presentar i donar suport a les accions específiques, que he volgut concretar en aquests quatre verbs. Us convido, doncs, a aprofitar qualsevol oportunitat per a compartir aquest missatge amb tots els agents polítics i socials que estan implicats —o interessats a participar— en el procés que conduirà a l'aprovació dels dos pactes globals.

Avui, 15 d'agost, celebrem la solemnitat de l'Assumpció de la Benaurada Maria Verge al Cel. La Mare de Déu va experimentar en ella la duresa de l'exili (cf. Mt 2,13-15), va acompanyar amorosament el Fill en el seu camí fins al Calvari i ara comparteix eternament la seva glòria. A la seva intercessió maternal confiem les esperances de tots els emigrants i refugiats del món i els anhels de les comunitats que els acullen, per tal que, d'acord amb el manament diví suprem, aprenguem tots a estimar el proïsome, l'estranger, com a nosaltres mateixos.

Vaticà, 15 d'agost de 2017

Solemnitat de l'Assumpció de Maria Verge

Franciscus

Quaresma 2018

Missatge del Sant Pare Francesc

“El mal s’escamparà tant, que l’amor de molts es refredarà” (Mt 24,12)

Estimats germans i germanes,

Un cop més ens surt a l’encontre la Pasqua del Senyor. Per preparar-nos per rebre-la, la Providència de Déu ens ofereix cada any la Quaresma, «signe sacramental de la nostra conversió»,¹ que anuncia i realitza la possibilitat de tornar al Senyor amb tot el cor i amb tota la vida.

Com tots els anys, amb aquest missatge desitjo ajudar tota l’Església a viure amb goig i amb veritat aquest temps de gràcia; i ho faig inspirant-me en una expressió de Jesús en l’Evangeli de Mateu: «El mal s’escamparà tant, que l’amor de molts es refredarà» (24,12).

Aquesta frase es troba en el discurs que parla de la fi dels temps i que està ambientat en Jerusalem, en la muntanya de les Oliveres, precisament allí on començarà la passió del Senyor. Jesús, responent una pregunta dels seus deixebles, anuncia una gran tribulació i descriu la situació en la que podria trobar-se la comunitat dels fidels: enfront dels esdeveniments dolorosos, alguns falsos profetes enganyaran molta gent fins a amenaçar amb apagar la caritat en els cors, que és el centre de tot l’Evangeli.

Els falsos profetes

Escoltem aquest passatge i preguntem-nos: quines formes prenen els falsos profetes?

Són com «encantadors de serps», o sigui, s’aprofiten de les emocions humanes per esclavitzar les persones i dur-les on ells volen. Quants fills de Déu es deixen fascinar per les seduccions d’un plaer momentani, al qual se’l confon amb la felicitat. Quants homes i dones viuen encantats per la il·lusió dels diners, que els fa en realitat esclaus del lucre o d’interessos mesquins. Quants viuen pensant que es valen per si mateixos i cauen presos de la soledat.

Uns altres falsos profetes són aquells «xarlatans» que ofereixen solucions senzilles i immediates per als sofriments, remeis que tanmateix són completament inútils: quants són els joves als quals se’ls ofereix el fals remei de la droga, d’unes relacions d’«usar i llençar», de guanys fàcils però desho-

1 Missal Romà, I Diumenge de Quaresma, Oració Col·lecta (versió italiana).

nestos. Quants es deixen captivar per una vida completament virtual, en la que les relacions semblen més senzilles i ràpides però que després resulten dramàticament sense sentit. Aquests estafadors no només ofereixen coses sense valor sinó que treuen el que és més valuós, com la dignitat, la llibertat i la capacitat d'estimar. És l'engany de la vanitat, que ens duu a presumir de les nostres qualitats..., fent-nos caure en el ridícul; i el ridícul no té marxa enrere. No és una sorpresa: des de sempre el dimoni, que és «mentider i pare de la mentida» (Jn 8,44), presenta el mal com a bé i el que és fals com a veritable, per confondre el cor de l'home. Cadascú de nosaltres, per tant, està cridat a discernir i examinar en el seu cor si se sent amenaçat per les mentides d'aquests falsos profetes. Hem d'aprendre a no quedar-nos en un nivell immediat, superficial, sinó a reconèixer quines coses són les que deixen al nostre interior una petjada bona i més duradora, perquè venen de Déu i certament serveixen per al nostre bé.

Un cor fred

Dante Alighieri, en la seva descripció de l'infern, s'imagina el diable assegut en un tro de gel;² la seva llar és el gel de l'amor extingit. Preguntem-nos aleshores: com es refreda en nosaltres la caritat? Quins són els senyals que ens indiquen que l'amor corre el risc d'apagar-se en nosaltres?

Allò que apaga la caritat abans que res és l'avidesa pels diners, «arrel de tots els mals» (1Tm 6,10), a la qual li segueix el rebuig de Déu i, per tant, el no voler buscar consol en ell, preferint quedar-nos amb la nostra desolació abans que sentir-nos confortats per la seva Paraula i els seus Sagraments.³ Tot això es transforma en violència que es dirigeix contra aquells que considerem una amenaça per a les nostres «certeses»: el nen per néixer, l'ancià malalt, l'hoste de pas, l'estranger, així com el proïsme que no correspon a les nostres expectatives.

També la creació és un testimoni silenciós d'aquest refredament de la caritat: la terra està enverinada a causa de les deixalles llançades per negligència i interès; els mars, també contaminats, han de recobrir per desgràcia les restes de tants naufragis de les migracions forçades; els cels –que en el disseny de Déu canten la seva glòria- es veuen solcats per màquines que fan ploure instruments de mort.

2 Sortia el sobirà del regne del dolor fora de la gelada superfície, des de la meitat del pit (*Infern XXXIV*, 28-29).

3 És curiós, però moltes vegades tenim por de la consolació, de ser consolats. És més, ens sentim més segurs en la tristesa i en la desolació. Sabeu per què? Perquè en la tristesa ens sentim quasi protagonistes. En canvi en la consolació és l'Esperit Sant el protagonista (*Àngelus*, 7 desembre 2014).

L'amor es refreda també en les nostres comunitats: en l'Exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* vaig intentar descriure els senyals més evidents d'aquesta falta d'amor. Aquests són: l'accídia egoista, el pessimisme estèril, la temptació d'aïllar-se i entaular contínues guerres fratricides, la mentalitat mundana que indueix a ocupar-se només del que és aparent, disminuint d'aquesta manera l'entusiasme missioner.⁴

Què podem fer?

Si veiem dins de nosaltres i al voltant nostre els signes que abans he descrit, l'Església, la nostra mare i mestra, a més de la medicina a vegades amarga de la veritat, ens ofereix en aquest temps de Quaresma el dolç remei de la pregària, l'almoïna i el dejuni.

El fet de dedicar més temps a la pregària fa que el nostre cor descobreixi les mentides secretes amb les quals ens enganyem a nosaltres mateixos,⁵ per a cercar finalment el consol en Déu. Ell és el nostre Pare i desitja per a nosaltres la vida.

L'exercici de l'almoïna ens allibera de l'avidesa i ens ajuda a descobrir que l'altre és el meu germà: el que tinc no és mai només meu. De la mateixa manera que, com a cristians, m'agradaria que seguíssim l'exemple dels Apòstols i veiéssim en la possibilitat de compartir els nostres béns amb els altres un testimoni concret que vivim en l'Església. A aquest propòsit faig meua l'exhortació de sant Pau, quan convidava els corintis a participar en la col·lecta per a la comunitat de Jerusalem: «convé que dugueu a terme la col·lecta» (2Co 8,10). Això val especialment en la Quaresma, un temps en el que molts organismes realitzen col·lectes a favor d'esglésies i poblacions que passen per dificultats. I com voldria que també en les nostres relacions quotidianes, davant de cada germà que ens demana ajuda, penséssim que es tracta d'una crida de la divina Providència: cada almoïna és un motiu per a participar en la Providència de Déu vers els seus fills; i si ell avui se serveix de mi per ajudar un germà, no proveirà també demà les meves necessitats, ell, que no es deixa guanyar per ningú en generositat?⁶

El dejuni, per últim, debilita la nostra violència, ens desarma, i constitueix una important ocasió per a créixer. D'una banda, ens permet experimentar el que senten aquells que no tenen el que és indispensable i coneixen el fibló de la fam; d'altra banda, expressa la condició del nostre esperit, famolenc de bondat i assedegat de la vida de Déu. El dejuni ens

4 Cf. *Evangelii gaudium*, 76-109.

5 Cf. Benet XVI, Enc. *Spe salvi*, 33.

6 Cf. Pius XII, Enc. *Fidei donum*, III.

desperta, ens fa estar més atents a Déu i al proïme, inflama la nostra voluntat d'obeir Déu, que és l'únic que sacia la nostra fam.

Voldria que la meua veu traspassés les fronteres de l'Església Catòlica, perquè arribés a tots vosaltres, homes i dones de bona voluntat, disposats a escoltar Déu. Si us sentiu afligits com nosaltres, perquè en el món s'estén la iniquitat, si us preocupa la fredor que paralitza el cor i les obres, si veieu que es debilita el sentit d'una mateixa humanitat, uniu-vos a nosaltres per invocar junts Déu, per dejunar junts i entregar junts el que podem com ajuda per als nostres germans.

El foc de la Pasqua

Convido especialment els membres de l'Església a emprendre amb zel el camí de la Quaresma, sostinguts per l'almoina, el dejuni i la pregària. Si en molts cors a vegades fa la sensació que la caritat s'ha apagat, en el cor de Déu no s'apaga. Ell sempre ens dona una nova oportunitat perquè puguem començar a estimar de nou.

Una ocasió propícia serà la iniciativa «24 hores per al Senyor», que aquest any ens convida novament a celebrar el Sagrament de la Reconciliació en un context d'adoració eucarística. L'any 2018 tindrà lloc el divendres 9 i el dissabte 10 de març, inspirant-se en les paraules del Salm 130,4: «És molt vostre perdonar». A cada diòcesi, almenys una església romandrà oberta durant 24 hores seguides, per a permetre la pregària d'adoració i la confessió sacramental.

La nit de Pasqua reviuem el suggestiu ritu d'encendre el ciri pasqual: la llum que prové del «foc nou» a poc a poc esvaïrà la foscor i il·luminarà l'assemblea litúrgica. «Que la llum de Crist, ressuscitat i gloriós, dissipï les tenebres del nostre cor i del nostre esperit»,⁷ perquè tots puguem viure la mateixa experiència dels deixebles d'Emmaús: després d'escoltar la Paraula del Senyor i d'alimentar-nos amb el Pa eucarístic el nostre cor tornarà a abusar-se de fe, esperança i caritat.

Us beneixo de tot cor i prego per vosaltres. No us oblideu de pregar per mi.

Vaticà, 1 de novembre de 2017

Solemnitat de Tots Sants

Franciscus

⁷ Missal Romà, Vetlla Pasqual, Lucernari.

51 Jornada Mundial de la Pau

Missatge del Sant Pare Francesc

Migrants i refugiats: homes i dones que cerquen la pau

1 de gener de 2018

1. Un desig de pau

Pau a totes les persones i a totes les nacions de la terra. La pau, que els àngels van anunciar als pastors la nit de Nadal,¹ és una aspiració profunda de totes les persones i de tots els pobles, especialment d'aquells que més en sofreixen l'absència, als quals tinc presents en el meu record i en la meva pregària. D'entre ells voldria recordar els més de 250 milions de migrants en el món, dels quals 22 milions i mig són refugiats. Aquests darrers, com va afirmar el meu estimat predecessor Benet XVI, «són homes i dones, infants, joves i ancians que cerquen un lloc on viure en pau».² Per trobar-lo, molts d'ells estan disposats a arriscar les vides a través d'un viatge que, en la majoria dels casos, és llarg i perillós; estan disposats a suportar el cansament i el sofriment, a afrontar els filats i els murs que s'aixequen per allunyar-los de la seva destinació.

Amb esperit de misericòrdia, abracem tots els qui fugen de la guerra i de la fam, o que es veuen obligats a abandonar la seva terra a causa de la discriminació, la persecució, la pobresa i la degradació ambiental.

Som conscients que no és suficient sentir en el nostre cor el sofriment dels altres. Caldrà treballar molt abans que els nostres germans i germanes puguin començar a viure de nou en pau, en una llar segura. Acollir l'altre exigeix un compromís concret, una cadena d'ajuda i de generositat, una atenció vigilant i comprensiva, la gestió responsable de situacions noves i complexes que, a vegades, s'afegeixen als nombrosos problemes ja existents, així com a uns recursos que sempre són limitats. L'exercici de la virtut de la prudència és necessari perquè els governants sàpiguen acollir, promoure, protegir i integrar, establint mesures pràctiques que, «respectant l'ordre recte dels valors, ofereixin al ciutadà la prosperitat material i al mateix temps els béns de l'esperit».³ Tenen una responsabilitat concreta respecte a les seves comunitats, a les quals han de garantir els drets que els corresponen en justícia i un desenvolupament harmònic, per tal de no ser com el constructor

1 Cf. Lc 2,14.

2 Àngelus, 15 gener 2012.

3 Joan XXIII, Carta. enc. *Pacem in terris*, 57.

neci que va fer malament els càlculs i no va aconseguir acabar la torre que havia començat a construir.⁴

2. Per què hi ha tants refugiats i migrants?

Davant el Gran Jubileu pels 2.000 anys de l'anunci de pau dels àngels a Betlem, sant Joan Pau II va incloure el nombre creixent de desplaçats entre les conseqüències d'«una interminable i horrible sèrie de guerres, conflictes, genocidis, “neteges ètniques”»,⁵ que havien marcat el segle XX. En el nou segle no s'ha produït encara un canvi profund de sentit: els conflictes armats i altres formes de violència organitzada continuen provocant el desplaçament de la població dins i fora de les fronteres nacionals.

Però les persones també migren per altres raons, sobretot per «l'anhel d'una vida millor, desig al qual s'uneix sovint el de voler deixar enrere la “desesperança” d'un futur impossible de construir».⁶ Es posen en camí per a reunir-se amb les seves famílies, per a trobar oportunitats millors de treball o d'educació: qui no pot gaudir d'aquests drets no pot viure en pau. A més, com he subratllat en l'encíclica *Laudato si'*, «és tràgic l'augment dels migrants que fugen de la misèria empitjorada per la degradació ambiental».⁷

La majoria emigra seguint un procediment regulat, mentre que d'altres es veuen forçats a agafar altres vies, sobretot a causa de la desesperació, quan la seva pàtria no els ofereix seguretat i oportunitats i qualsevol via legal sembla impossible, bloquejada o massa lenta.

En molts països de destinació s'ha difós àmpliament una retòrica que emfasitza els riscos per a la seguretat nacional o el cost de l'acolliment dels qui arriben, menyspreant així la dignitat humana que els ha de reconèixer a tots pel fet que són fills i filles de Déu. Els qui fomenten la por envers els migrants, en ocasions amb finalitats polítiques, en comptes de construir la pau semblen violència, discriminació racial i xenofòbia, que són font de gran preocupació per a tots aquells que es prenen seriosament la protecció de cada ésser humà.⁸

Totes les dades que té la comunitat internacional indiquen que les migracions globals continuaran marcant el nostre futur. Alguns les consideren

4 Cf. Lc 14,28-30.

5 Joan Pau II, Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau 2000, 3.

6 Benet XVI, Missatge per a la Jornada Mundial del Migrant i el Refugiats 2013.

7 *Laudato si'*, n. 25.

8 Cf. Discurs als participants en l'Encontre de Responsables nacionals de la pastoral de migracions organitzat pel Consell de Conferències episcopals d'Europa (CCEE), 22 setembre 2017.

una amenaça. Us convido, contràriament, a contemplar-les amb una mirada plena de confiança, com una oportunitat per a construir un futur de pau.

3. Una mirada contemplativa

La saviesa de la fe alimenta aquesta mirada, capaç de reconèixer que tots, «tant emigrants com poblacions locals que els acullen, formen part d'una sola família, i tots tenen el mateix dret a gaudir dels béns de la terra, la destinació dels quals és universal, com ho ensenya la doctrina social de l'Església. Aquí troben fonament la solidaritat i el compartir».⁹ Aquestes paraules ens remetent a la imatge de la nova Jerusalem. El llibre del profeta Isaïes (c. 60) i l'Apocalipsi (c. 21) la descriuen com una ciutat amb les portes sempre obertes, per a deixar entrar-hi persones de totes les nacions, que l'admirin i l'omplen de riqueses. La pau és el governant que la guia, i la justícia, el principi que regeix la convivència entre tots dins d'ella.

Necessitem veure també la ciutat on vivim amb aquesta mirada contemplativa, «això és, una mirada de fe que descobreixi el Déu que habita a les seves llars, als seus carrers, a les seves places [promovent] la solidaritat, la fraternitat, el desig de bé, de veritat, de justícia»;¹⁰ en altres paraules, realitzant la promesa de la pau.

Observant els migrants i els refugiats, aquesta mirada sap descobrir que no arriben amb les mans buides: porten amb ells la riquesa de la seva valentia, la seva capacitat, les seves energies i les seves aspiracions, i per suposat els tresors de la seva cultura pròpia, enriquint així la vida de les nacions que els acullen. Aquesta mirada sap també descobrir la creativitat, la tenacitat i l'esperit de sacrifici d'incomptables persones, famílies i comunitats que, a tots els racons del món, obren les seves portes i els seus cors als migrants i refugiats, fins i tot quan els recursos no són abundants.

Per últim, aquesta mirada contemplativa sap guiar el discerniment dels responsables del bé públic, amb la finalitat d'impulsar les polítiques d'acolliment al màxim del que ho «permeti el veritable fi de la comunitat»,¹¹ és a dir, tenint en compte les exigències de tots els membres de l'única família humana i del bé de cada un d'ells.

Els qui es deixen guiar per aquesta mirada seran capaços de reconèixer els tansys de pau que ja broten i d'afavorir-ne el creixement. Transformaran en tallers de pau les nostres ciutats, sovint dividides i polaritzades per conflictes que estan relacionats precisament amb la presència de migrants i refugiats.

9 Benet XVI, Missatge per a la Jornada Mundial del Migrant i el Refugiat 2011.

10 Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 71.

11 Joan XXIII, Carta enc. *Pacem in terris*, 57.

4. Quatre pedres angulars per a l'acció

Per a oferir als sol·licitants d'asil, als refugiats, als immigrants i a les víctimes del tràfic d'éssers humans una possibilitat de trobar la pau que cerquen, es requereix una estratègia que conjugui quatre accions: acollir, protegir, promoure i integrar.¹²

«Acollir» recorda l'exigència d'ampliar les possibilitats d'entrada legal, no expulsar els desplaçats i els immigrants a llocs on els espera la persecució i la violència, i equilibrar la preocupació per la seguretat nacional amb la protecció dels drets humans fonamentals. L'Esclusura ens recorda: «No us oblideu de practicar l'hospitalitat; gràcies a ella, alguns, sense saber-ho, van acollir àngels.»¹³

«Protegir» ens recorda el deure de reconèixer i de garantir la dignitat inviolable dels qui fugen d'un perill real a la recerca d'asil i de seguretat, evitant-ne l'exploatació. En particular, penso en les dones i en els infants exposats a situacions de risc i d'abusos que arriben a convertir-los en esclaus. Déu no fa discriminació: «El Senyor guarda els forasters, sosté les viudes i els orfes.»¹⁴

«Promoure» té a veure amb donar suport al desenvolupament humà integral dels migrants i refugiats. Entre els molts instruments que poden ajudar en aquesta tasca, vull subratllar la importància que té garantir als infants i joves l'accés a tots els nivells d'educació: d'aquesta manera, no sols podran conrear i treure el màxim profit de les seves capacitats, sinó que també estaran preparats per a sortir a l'encontre del proïsme, conreant un esperit de diàleg en comptes de clausura i enfrontament. La Bíblia ens ensenya que Déu «estima els immigrants i els dóna aliment i vestit»; per això ens exhorta: «Estimeu, doncs, els immigrants, ja que també vosaltres vau ser immigrants en el país d'Egipte.»¹⁵

Per últim, «integrar» significa treballar perquè els refugiats i els migrants participin plenament en la vida de la societat que els acull, en una dinàmica d'enriquiment mutu i de col·laboració fecunda, promovent el desenvolupament humà integral de les comunitats locals. Com escriu sant Pau: «Ara, doncs, ja no sou estrangers o forasters, sinó ciutadans del poble sant i membres de la família de Déu.»¹⁶

12 Cf. Missatge per a la Jornada Mundial del Migrant i el Refugiat 2018, 15 agost 2017.

13 He 13,2.

14 Sl 146,9.

15 Dt 10,18-19.

16 Ef 2,19.

5. Una proposta per a dos Pactes internacionals

Desitjo de tot cor que aquest esperit animi el procés que, durant tot l'any 2018, portarà a la definició i aprovació per part de les Nacions Unides de dos pactes mundials: un, per a una migració segura, ordenada i regulada, i un altre, sobre refugiats. En tant que acords adoptats a nivell mundial, aquests pactes constituïran un marc de referència per a desenvolupar propostes polítiques i posar en pràctica mesures concretes. Per aquesta raó, és important que estiguin inspirats per la compassió, la visió de futur i la valentia, amb la finalitat d'aprofitar qualsevol ocasió que permeti avançar en la construcció de la pau: només així el realisme necessari de la política internacional no es veurà derrotat pel cinisme i la globalització de la indiferència.

El diàleg i la coordinació constitueixen, efectivament, una necessitat i un deure específics de la comunitat internacional. Més enllà de les fronteres nacionals, és possible que països menys rics puguin acollir un nombre més gran de refugiats, o acollir-los millor, si la cooperació internacional els garanteix la disponibilitat dels fons necessaris.

La Secció per als migrants i refugiats del Dicasteri per a la promoció del desenvolupament humà integral suggereix vint punts d'acció¹⁷ com a pistes concretes per a l'aplicació d'aquests quatre verbs en les polítiques públiques, a més de l'actitud i l'acció de les comunitats cristianes. Aquestes i altres aportacions pretenen manifestar l'interès de l'Església catòlica en el procés que portarà a l'adopció dels pactes mundials de les Nacions Unides. Aquest interès confirma una sol·licitud pastoral més general, que neix amb l'Església i continua fins als nostres dies a través de les seves activitats múltiples.

6. Per la nostra casa comuna

Les paraules de sant Joan Pau II ens encoratgen: «Si són molts els qui comparteixen el “somni” d'un món en pau, i si es valora l'aportació dels migrants i els refugiats, la humanitat pot transformar-se cada vegada més en família de tots, i la nostra terra veritablement en “casa comuna”.»¹⁸ Al llarg de la història, molts han cregut en aquest «somni» i els qui l'han realitzat donen testimoniatge que no es tracta d'una utopia irrealitzable.

Entre ells, cal fer menció de santa Francesca Xavier Cabrini, el centenari del naixement per al cel de la qual celebrem aquest any 2017. Avui, 13 de novembre, nombroses comunitats eclesials en celebren la memòria.

¹⁷ «20 Punts d'acció pastoral» i «20 Punts d'acció per als pactes globals» (2017). Cf. Document ONU A/72/528.

¹⁸ Joan Pau II, Missatge per a la Jornada Mundial del Migrant i el Refugiat 2004, 6.

Aquesta petita gran dona que va consagrar la vida al servei dels migrants, convertint-se més tard en la seva patrona celeste, ens ensenya com hem d'acollir, protegir, promoure i integrar els nostres germans i germanes. Que per la seva intercessió, el Senyor ens concedeixi a tots experimentar que el «fruit de la justícia és sembrat en esperit de pau pels qui treballen per la pau».¹⁹

Vaticà, 13 de novembre de 2017

*Memòria de Santa Francesca Xavier Cabrini,
patrona dels migrants.*

Franciscus

19 Jm 3,18.

XXVI Jornada Mundial del Malalt

Missatge del Sant Pare Francesc

Mater Ecclesiae

«Aquí tens el teu fill. [...] Aquí tens la teva mare.

**I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir
a casa seva» (Jn 19,26-27)**

11 de febrer de 2018

(Memòria de la Mare de Déu de Lourdes)

Estimats germans i germanes,

L'Església ha de servir sempre els malalts i els qui els cuiden amb vigor renovat, en fidelitat al mandat del Senyor (cf. Lc 9,2-6; Mt 10,1-8; Mc 6,7-13), seguint l'exemple molt eloqüent del seu Fundador i Mestre.

Aquest any, el tema de la Jornada del Malalt s'inspira en les paraules que Jesús, des de la creu, dirigeix a la seva mare Maria i a Joan: «Aquí tens el teu fill. [...] Aquí tens la teva mare. I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva» (Jn 19,26-27).

1. Aquestes paraules del Senyor il·luminen profundament el misteri de la creu, la qual no representa una tragèdia sense esperança, sinó que és el lloc on Jesús mostra la seva glòria i deixa les seves últimes voluntats d'amor, que es converteixen en les regles constitutives de la comunitat cristiana i de la vida de tot deixeble.

En primer lloc, les paraules de Jesús són l'origen de la vocació maternal de Maria vers la humanitat sencera. Ella serà la mare dels deixebles del seu Fill i en tindrà cura, així com també del seu camí. I sabem que la cura materna d'un fill o d'una filla inclou tots els aspectes de la seva educació, tant els materials com els espirituals.

El dolor indescriptible de la creu traspassa l'ànima de Maria (cf. Lc 2,35), però no la paralitza. Al contrari, com a mare del Senyor comença per a ella un nou camí d'entrega. A la creu, Jesús es preocupa per l'Església i per tota la humanitat, i Maria és cridada a compartir la mateixa preocupació. Els Fets dels Apòstols, en descriure la gran efusió de l'Esperit Sant per Pentecosta, ens mostren que Maria va començar la seva missió en la primera comunitat de l'Església. És una feina que no s'acaba mai.

2. El deixeble Joan, el deixeble estimat, representa l'Església, poble messiànic. Ell ha de reconèixer Maria com a mare pròpia. I en reconèixer-la, està cridat a acollir-la, a contemplar en ella el model del discipulat i també la vocació maternal que Jesús li ha confiat, amb les inquietuds i els plans que comporta: la mare estima i genera fills capaços d'estimar d'acord amb el manament de Jesús. Per tant, la vocació maternal de Maria, la vocació de cuidar els seus fills, es transmet a Joan i a tota l'Església. Tota la comunitat dels deixebles està involucrada en la vocació maternal de Maria.

3. Joan, com a deixeble que ho va compartir tot amb Jesús, sap que el Mestre vol conduir tots els homes a l'encontre amb el Pare. Ens ensenya que Jesús va trobar moltes persones malaltes en l'esperit, perquè estaven plenes d'orgull (cf. Jn 8,31-39), i malaltes en el cos (cf. Jn 5,6). A totes els va donar misericòrdia i perdó, i als malalts també guarició física, un signe de la vida abundant del Regne, on s'eixuga cada llàgrima. Com Maria, els deixebles estan cridats a tenir cura els uns dels altres, però no exclusivament. Saben que el cor de Jesús està obert a tots, sense excepció. Cal proclamar l'Evangeli del Regne a tothom, i la caritat dels cristians s'ha de dirigir a tots els necessitats, simplement perquè són persones, fills de Déu.

4. Aquesta vocació maternal de l'Església vers els necessitats i els malalts s'ha concretat, en la seva història bimil·lenària, en una rica sèrie d'iniciatives a favor dels malalts. Aquesta història de dedicació no s'ha d'oblidar. Continua avui arreu. En els països on hi ha sistemes sanitaris públics i adequats, el treball de les congregacions catòliques, de les diòcesis

i dels seus hospitals, a més de proporcionar una atenció mèdica de qualitat, procura posar la persona humana al centre del procés terapèutic i realitzar la investigació científica en el respecte de la vida i dels valors morals cristians. En els països on els sistemes sanitaris són inadequats o inexistents, l'Església treballa per oferir a la gent la millor atenció sanitària possible, per eliminar la mortalitat infantil i eradicar algunes malalties generalitzades. A tot arreu procura cuidar, fins i tot quan no pot guarir. La imatge de l'Església com un «hospital de campanya», que acull tots els ferits per la vida, és una realitat molt concreta, perquè en algunes parts del món, només els hospitals dels missioners i de les diòcesis ofereixen l'atenció necessària a la població.

5. La memòria de la llarga història de servei als malalts és motiu d'alegria per a la comunitat cristiana i especialment per a aquells que realitzen aquest servei en l'actualitat. Això no obstant, cal mirar el passat sobretot per deixar-se enriquir per ell. Hem d'aprendre d'ell: la generositat fins al sacrifici total de molts fundadors d'instituts al servei dels malalts; la creativitat, impulsada per la caritat, de moltes iniciatives portades a terme al llarg dels segles; el compromís en la investigació científica, per a proporcionar als malalts una atenció innovadora i fiable. Aquest llegat del passat ajuda a projectar bé el futur. Per exemple, ajuda a preservar els hospitals catòlics del risc d'una mentalitat empresarial, que arreu del món intenta que l'atenció mèdica caigui en l'àmbit del mercat i acabi descartant els pobres.

La intel·ligència organitzativa i la caritat requereixen més aviat que es respecti la persona malalta en la seva dignitat i se la posi sempre en el centre del procés de guarició. Aquestes han de ser les orientacions també dels cristians que treballen en les estructures públiques i que, pel seu servei, estan cridats a donar un bon testimoniatge de l'Evangeli.

6. Jesús va entregar a l'Església el seu poder de guarir: «Els senyals que acompanyaran els qui hauran cregut seran aquests: [...] imposaran les mans als malalts, i es posaran bons» (Mc 16, 17-18). Als Fets dels Apòstols, llegim la descripció de les guaricions realitzades per Pere (cf. Ac 3, 4-8) i Pau (cf. Ac 14, 8-11). La feina de l'Església, que sap que ha de mirar els malalts amb la mateixa mirada plena de tendresa i de compassió que el Senyor, respon a aquest do de Jesús. La pastoral de la salut continua sent, i sempre serà, una missió necessària i essencial que cal viure amb un ímpetu renovat tant a les comunitats parroquials com als centres d'atenció més excel·lents. No podem oblidar la tendresa i la perseverança amb què moltes famílies acompanyen els seus fills, pares i familiars, malalts crònics o discapacitats greus. L'atenció oferta en la família és un testimoniatge extraordinari d'amor per la persona humana que cal recolzar amb un reconeixement adequat i amb unes polítiques apropiades. Per tant, metges i infermers, sacerdots, consagrats i voluntaris, familiars i tots aquells que es comprometen en

l'atenció als malalts, participen en aquesta missió eclesial. Es tracta d'una responsabilitat compartida que enriqueix el valor del servei diari de cadascú.

7. A Maria, Mare de la tendresa, volem confiar-li tots els malalts en el cos i en l'esperit, perquè els sostingui en l'esperança. Li demanem també que ens ajudi a acollir els nostres germans malalts. L'Església sap que necessita una gràcia especial per estar a l'alçada del seu servei evangèlic d'atenció als malalts. Per això, unim-nos tots en una súplica insistent adreçada a la Mare de Déu, perquè cada membre de l'Església visqui amb amor la vocació al servei de la vida i de la salut. Que la Verge Maria intercedeixi per aquesta XXVI Jornada Mundial del Malalt, ajudi les persones malaltes a viure el seu sofriment en comunió amb el Senyor Jesús i sostingui els qui les cuiden. A tots, malalts, agents sanitaris i voluntaris, imparteixo de cor la benedicció apostòlica.

Vaticà, 26 de novembre de 2017

*Solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist,
Rei de tot el Món*

Franciscus

Urbi et Orbi Nadal 2017

Missatge del Sant Pare Francesc

Dilluns, 25 de desembre de 2017

Benvolguts germans i germanes, bon Nadal.

Jesús va néixer de Maria Verge a Betlem. No va néixer per voluntat humana, sinó pel do d'amor de Déu Pare, que «va estimar tant el món que va donar el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna» (Jn 3,16).

Aquest esdeveniment es renova avui en l'Església, peregrina en el temps: en la litúrgia de Nadal, la fe del poble cristià reviu el misteri de Déu que ve, que pren la nostra carn mortal, que es fa petit i pobre per a salvar-nos. I això ens omple d'emoció, perquè la tendresa del nostre Pare és immensa.

Els primers que van veure la glòria humil del Salvador, després de Maria i Josep, van ser els pastors de Betlem. Van reconèixer el senyal que els àngels els havien donat i van adorar l'Infant. Aquells homes humils però vigilants són un exemple per als creients de tots els temps, els quals, davant el misteri de Jesús, no s'escandalitzen per la seva pobresa, sinó que, com Maria, confien en la paraula de Déu i contempen la seva glòria amb mirada senzilla. Davant el misteri del Verb fet carn, els cristians d'arreu confessen, amb les paraules de l'evangelista Joan: «Hem contemplat la seva glòria, glòria que té com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat» (1,14).

Per aquesta raó, mentre el món es veu colpejat per vents de guerra i un model de desenvolupament ja caduc continua provocant degradació humana, social i ambiental, el Nadal ens convida a recordar el senyal de l'Infant i a reconèixer-lo en els rostres dels nens, especialment d'aquells per als quals, com Jesús, «no hi havia lloc per a ells a la sala de l'hostal» (Lc 2,7).

Veiem Jesús en els nens de l'Orient Mitjà, que continuen sofrint per l'augment de les tensions entre israelians i palestins. En aquest dia de festa, invoquem el Senyor demanant la pau per a Jerusalem i per a tota la Terra Santa; preguem perquè entre les parts implicades prevalgui la voluntat de reprendre el diàleg i es pugui finalment aconseguir una solució negociada que permeti la coexistència pacífica de dos Estats dins unes fronteres acordades entre ells i reconegudes a nivell internacional. Que el Senyor sostingui també l'esforç de tots aquells membres de la Comunitat internacional que, moguts per bona voluntat, volen ajudar aquesta terra martiritzada a trobar, malgrat els greus obstacles, l'harmonia, la justícia i la seguretat que anhelens des de fa tant de temps.

Veiem Jesús en els rostres dels nens sirians, marcats encara per la guerra que ha ensangonat aquest país en aquests anys. Que l'estimada Síria pugui finalment tornar a trobar el respecte per la dignitat de cada persona, mitjançant el compromís unànim de reconstruir el teixit social amb independència de l'ètnia o religió. Veiem Jesús en els nens de l'Iraq, que encara continua ferit i dividit per les hostilitats que l'han colpejat en els darrers quinze anys, i en els nens del Iemen, on hi ha un conflicte en gran part oblidat, amb greus conseqüències humanitàries per a la població que pateix la fam i la propagació de malalties.

Veiem Jesús en els nens de l'Àfrica, especialment en els qui sofreixen al Sudan del Sud, a Somàlia, al Burundi, a la República Democràtica del Congo, a la República Centreafricana i a Nigèria.

Veiem Jesús en tots els nens d'aquelles zones del món on la pau i la seguretat es veuen amenaçades pel perill de les tensions i dels nous conflictes. Preguem perquè a la península coreana se superin els antagonismes i

augmenti la confiança mútua per al bé de tot el món. Confiem Veneçuela a l'Infant Jesús perquè es pugui reprendre un diàleg serè entre els diferents components socials per al bé de tot l'estimat poble veneçolà. Veiem Jesús en els nens que, amb les seves famílies, sofreixen la violència del conflicte a Ucraïna, i les seves greus repercussions humanitàries, i preguem perquè, com més aviat millor, el Senyor concedeixi la pau a aquest estimat país.

Veiem Jesús en els nens els pares dels quals no tenen feina i amb gran esforç intenten oferir als seus fills un futur segur i pacífic. I en aquells la infància dels quals va ser robada, obligats a treballar des de ben joves o allistats com a soldats mercenaris sense escrúpols.

Veiem Jesús en molts nens obligats a abandonar els seus països, a viatjar sols en condicions inhumanes, sent presa fàcil per als traficants de persones. En els seus ulls veiem el drama de molts emigrants forçosos que arrisquen fins i tot les vides per a emprendre viatges esgotadors que sovint acaben en tragèdia. Veig Jesús en els nens que he trobat durant el meu darrer viatge a Myanmar i Bangladesh, i espero que la comunitat internacional no deixi de treballar perquè es tuteli de manera adequada la dignitat de les minories que habiten la Regió. Jesús coneix bé el dolor de no ser acollit i la dificultat de no tenir un lloc on reposar el cap. Que els nostres cors no estiguin tancats com les cases de Betlem.

Benvolguts germans i germanes,

També a nosaltres se'ns ha donat un senyal de Nadal: «Un infant faixat amb bolquers» (Lc 2,12). Com la Mare de Déu i sant Josep, i els pastors de Betlem, acollim en l'infant Jesús l'amor de Déu fet home per nosaltres, i esforcem-nos, amb la seva gràcia, per a fer que el nostre món sigui més humà, més digne dels nens d'avui i de demà.

A vosaltres, estimats germans i germanes, arribats a aquesta plaça d'arreu del món, i als qui us uniu des de diferents països per mitjà de la ràdio, la televisió i altres mitjans de comunicació, us adreço la meva felicitació cordial.

Que el naixement de Crist Salvador renovi els cors, susciti el desig de construir un futur més fratern i solidari, i porti a tots alegria i esperança. Bon Nadal.

Franciscus

52a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials 2018

Missatge del Sant Pare Francesc

'Fake news' i periodisme de pau

«La veritat us farà lliures» (Jn 8,32)

13 de maig de 2018

(Solemnitat de l'Ascensió del Senyor)

Benvolguts germans i germanes,

En el projecte de Déu, la comunicació humana és una modalitat essencial per a viure la comunió. L'ésser humà, imatge i semblança del Creador, és capaç d'expressar i compartir la veritat, el bé, la bellesa. És capaç d'explicar l'experiència pròpia i descriure el món, i de construir així la memòria i la comprensió dels esdeveniments.

Però l'home, si segueix el seu egoisme orgullós, també pot fer un mal ús de la facultat de comunicar, com ho mostren des del començament els episodis bíblics de Caïn i Abel, i de la Torre de Babel (cf. Gn 4,1-16; 11, 1-9). L'alteració de la veritat és el símptoma típic d'aquesta distorsió, tant en el pla individual com en el col·lectiu. Per contra, en la fidelitat a la lògica de Déu, la comunicació es converteix en lloc per a expressar la responsabilitat pròpia en la recerca de la veritat i en la construcció del bé.

Avui, en un context de comunicació cada vegada més veloç i immersos dins un sistema digital, assistim al fenomen de les notícies falses, les anomenades *fake news*. Aquest fenomen ens crida a la reflexió; per això he dedicat aquest missatge al tema de la veritat, com ho van fer ja en diferents ocasions els meus predecessors a partir de Pau VI (cf. Missatge de 1972: «Els instruments de comunicació social al servei de la veritat»). Voldria oferir d'aquesta manera una aportació a l'esforç comú per a prevenir la difusió de les notícies falses i per a redescobrir el valor de la professió periodística i la responsabilitat personal de cadascú en la comunicació de la veritat.

1. Què hi ha de fals en les notícies falses?

Fake news és un terme discutit i també objecte de debat. Generalment al·ludeix a la desinformació difosa *online* o en els mitjans de comunicació tradicionals. Aquesta expressió es refereix, per tant, a informacions infundades, fonamentades en dades inexistents o distorsionades, que tenen com a finalitat enganyar o fins i tot manipular el lector per aconseguir determinats objectius, influenciar les decisions polítiques o obtenir guanys econòmics.

L'eficàcia de les *fake news* es deu, en primer lloc, a la seva naturalesa mimètica, és a dir, a la seva capacitat d'aparèixer com a plausibles. En segon lloc, aquestes notícies, falses però versemblants, són capcioses, en el sentit que són hàbils per a capturar l'atenció dels destinataris posant l'accent en estereotips i prejudicis estesos dins un teixit social, i se sostenen en emocions fàcils de suscitar, com l'ansia, el menyspreu, la ràbia i la frustració. La seva difusió pot comptar amb l'ús manipulador de les xarxes socials i de les lògiques que en garanteixen el funcionament. D'aquesta manera, els continguts, malgrat estar mancats de fonament, obtenen una visibilitat tal que fins i tot els desmentiments oficials difícilment aconseguen contenir els danys que produeixen.

La dificultat per a desemmascarar i eradicar les *fake news* es deu tanmateix al fet que les persones sovint interactuen dins ambients digitals homogenis i impermeables a perspectives i opinions divergents. El resultat d'aquesta lògica de la desinformació és que, en comptes de realitzar una sana comparació amb altres fonts d'informació, cosa que podria posar en discussió positivament els prejudicis i obrir un diàleg constructiu, es corre el risc de convertir-se en actors involuntaris de la difusió d'opinions sectàries i infundades. El drama de la desinformació es troba a desacreditar l'altre, presentar-lo com a enemic, fins arribar a la demonització que afavoreix els conflictes. Les notícies falses revelen així la presència d'actituds intolerants i hipersensibles al mateix temps, amb l'únic resultat d'estendre el perill de l'arrogància i l'odi. A això condueix, en última anàlisi, la falsedat.

2. Com podem reconèixer-les?

Cap de nosaltres no pot eximir-se de la responsabilitat de fer front a aquestes falsedats. No és feina fàcil, perquè la desinformació es fonamenta freqüentment en discursos heterogenis, intencionadament evasius i subtilment enganyosos, i se serveix a vegades de mecanismes refinats. Per això són lloables les iniciatives educatives que permeten aprendre a llegir i valorar el context comunicatiu i ensenyen a no ser divulgadors inconscients de la desinformació, sinó actius en el seu desvetllament. Són també encomiables les iniciatives institucionals i jurídiques encaminades a concretar normes que s'oposin a aquest fenomen, com les que han posat en marxa les companyies tecnològiques i de mitjans de comunicació, adreçades a definir nous criteris per a la verificació de les identitats personals que s'amaguen darrere de milions de perfils digitals.

Però la prevenció i la identificació dels mecanismes de la desinformació requereixen també un discerniment atent i profund. En efecte, s'ha de desemmascarar el que es podria definir com la «lògica de la serp», capaç de camuflar-se a tot arreu i mossegar. Es tracta de l'estratègia utilitzada per

la «serp astuta» de què parla el Llibre del Gènesi, la qual, als albors de la humanitat, va ser l'artífex de la primera *fake news* (cf. Gn 3,1-15) que va portar conseqüències tràgiques del pecat i que es van concretar després en el primer fratricidi (cf. Gn 4) i en altres innombrables formes de mal contra Déu, el proïsme, la societat i la creació.

L'estratègia d'aquest hàbil «pare de la mentida» (Jn 8,44) és la mimesi, una insidiosa i perillosa seducció que s'obre camí en el cor de l'home amb argumentacions falses i atractives. En la narració del pecat original, el temptador, efectivament, s'acosta a la dona fingint ser amic i interessar-se pel seu bé, i comença el seu discurs amb una afirmació vertadera, però només en part: «Així, Déu us ha dit que no mengueu dels fruits de cap arbre del jardí?» (Gn 3,1). En realitat el que Déu havia dit a Adam no era que no mengessin de cap arbre, sinó només d'un arbre: «No mengis del fruit de l'arbre del coneixement del bé i del mal» (Gn 2,17). La dona, responent, ho explica a la serp, però es deixa atraure per la seva provocació: «Podem menjar dels fruits de tots els arbres del jardí, però dels fruits de l'arbre que hi ha al mig del jardí, Déu ha dit que no en mengem ni els toquem, perquè moriríem» (Gn 3,2-3). Aquesta resposta té un sabor legalista i pessimista: havent donat credibilitat al falsari i deixant-se seduir per la seva versió dels fets la dona es deixa enganyar. Per això, de seguida para atenció quan li assegura: «No, no morireu pas» (v. 4). Així doncs, la desconstrucció del temptador assumeix una aparença creïble: «Déu sap que, si un dia en mengueu, se us obriran els ulls i sereu com déus: coneixereu el bé i el mal» (v. 5). Finalment, s'arriba a desacreditar la recomanació paternal de Déu, que anava dirigida al bé, per seguir la seductora incitació de l'enemic: «Llavors la dona va veure que el fruit de l'arbre era bo per a menjar i feia goig de veure» (cf. v. 6). Aquest episodi bíblic revela per tant un fet essencial per al nostre raonament: cap desinformació no és innòcua; per contra, fiar-se d'allò que és fals produeix conseqüències nefastes. Fins i tot una distorsió de la veritat aparentment lleu pot tenir efectes perillosos.

Del que es tracta, de fet, és de la nostra cobdícia. Les *fake news* es converteixen sovint en virals, és a dir, es difonen de manera veloç i difícilment manejable, no a causa de la lògica de compartir que caracteritza les xarxes socials, sinó més aviat per la cobdícia insaciabile que s'encén fàcilment en l'ésser humà.

Les mateixes motivacions econòmiques i oportunistes de la desinformació tenen la seva arrel en la set de poder, de tenir i de gaudir que en últim terme ens fa víctimes d'un engany molt més tràgic que no pas el de les seves manifestacions individuals: el del mal que es mou de falsedat en falsedat per a robar-nos la llibertat del cor. Heus aquí per què educar en la veritat significa educar per a saber discernir, valorar i ponderar els desitjos

i les inclinacions que es mouen dins nostre, per a trobar-nos privats del bé «caient» en cada temptació.

3. «La veritat us farà lliures» (Jn 8,32)

La contínua contaminació a través d'un llenguatge enganyós acaba per ofuscar la interioritat de la persona. Dostoievski va escriure una cosa interessant en aquest sentit: «Qui es menteix a si mateix i escolta les seves mentides mateixes, arriba al punt de no poder distingir la veritat, ni dins d'ell mateix ni al seu entorn, i d'aquesta manera comença a perdre el respecte a si mateix i als altres. Després, com que ja no estima ningú, deixa també d'estimar, i per a distreure el tedi que produeix la manca d'estimació i ocupar-se en alguna cosa, es lliura a les passions i als plaers més baixos, i per culpa dels seus vicis, es fa com una bèstia. I tot això deriva del fet de mentir contínuament als altres i a ell mateix» (*Els germans Karamazov*, II,2).

Així doncs, com ens podem defensar? L'antídoto més eficaç contra el virus de la falsedat és deixar-se purificar per la veritat. En la visió cristiana, la veritat no és sols una realitat conceptual que es refereix al judici sobre les coses, definint-les com a vertaderes o falses. La veritat no és sols treure a la llum coses fosques, «desvetllar la realitat», com porta a pensar l'antic terme grec que la designa, *aletheia* (d'*a-lethès* 'no amagat'). La veritat té a veure amb la vida sencera. A la Bíblia té el significat de suport, solidesa, confiança, com ho fa entendre l'arrel *aman*, de la qual prové també l'*amén* litúrgic. La veritat és allò sobre el que un es pot sostenir per a no caure. En aquest sentit relacional, l'únic veritablement fiable i digne de confiança sobre el qual es pot comptar sempre, és a dir, «vertader», és el Déu viu. Heus aquí l'afirmació de Jesús: «Jo sóc la veritat» (Jn 14,6). L'home, per tant, descobreix i redescobreix la veritat quan l'experimenta en si mateix com a fidelitat i fiabilitat de qui l'estima. Només això allibera l'home: «La veritat us farà lliures» (Jn 8,32).

Alliberació de la falsedat i cerca de la relació: heus aquí els dos ingredients que no poden faltar per tal que les nostres paraules i els nostres gestos sigui vertaders, autèntics, dignes de confiança. Per a discernir la veritat cal distingir què és el que afavoreix la comunió i promou el bé, i allò que, contràriament, tendeix a aïllar, dividir i contraposar. La veritat, per tant, no s'aconsegueix realment quan s'imposa com quelcom extrínsec i impersonal; en canvi, brolla de relacions lliures entre les persones, en l'escolta recíproca. A més, mai no es deixa de buscar la veritat, perquè sempre està alerta la falsedat, també quan es diuen coses veritables. Una argumentació impecable pot sostenir-se sobre fets innegables, però si s'utilitza per a ferir l'altre i desacreditar-lo als ulls dels altres, per més que sembli justa, no conté en ella la veritat. Pels seus fruits podem distingir la veritat dels enunciat:

si susciten polèmica, fomenten divisions, infonen resignació; o si, per contra, porten a la reflexió conscient i madura, al diàleg constructiu, a una laboriositat profitosa.

4. La pau és la notícia veritable

El millor antídoto contra les falsedats no són les estratègies, sinó les persones, persones que, lliures de la cobdícia, estan disposades a escoltar i permeten que la veritat emergeixi a través de la fatiga d'un diàleg sincer; persones que, atretes pel bé, es responsabilitzen en l'ús del llenguatge. Si el camí per a evitar l'expansió de la desinformació és la responsabilitat, qui té un compromís especial és qui pel seu ofici té la responsabilitat d'informar, és a dir: el periodista, custodi de les notícies. Aquest, en el món contemporani, no realitza només un treball, sinó una missió vertadera i pròpia. Té la tasca, en el frenesí de les notícies i en el remolí de les primícies, de recordar que en el centre de la notícia no hi ha la velocitat a donar-la i l'impacte sobre les xifres d'audiència, sinó les persones. Informar és formar, és involucrar-se en la vida de les persones. per això la verificació de les fonts i la custòdia de la comunicació són processos de desenvolupament del bé veritables i propis que generen confiança i obren camins de comunió i de pau.

Per tant, vull adreçar una crida a promoure un periodisme de pau, sense entendre amb aquesta expressió un periodisme «bonista» que negui l'existència de problemes greus i assumeixi tons tediosos. Em refereixo, contràriament, a un periodisme sense fingiments, hostil a les falsedats, a es-lògans efectistes i a declaracions altisonants; un periodisme fet per persones per a persones i que es comprèn com a servei a tots, especialment a aquells —i són la majoria en el món— que no tenen veu; un periodisme que no cremi les notícies, sinó que s'esforci a buscar les causes reals dels conflictes per a afavorir la comprensió de les seves arrels i la seva superació a través de la posada en marxa de processos virtuoses; un periodisme entossudit a indicar solucions alternatives a l'escalada del clamor i de la violència verbal.

Per això, inspirant-nos en una oració franciscana, podríem adreçar-nos a la Veritat en persones de la manera següent:

Senyor, feu-nos instruments de la vostra pau.

Feu-nos reconèixer el mal que s'insinua en una comunicació que no crea comunió.

Feu-nos capaços de treure el verí dels nostres judicis.

Ajudeu-nos a parlar dels altres com de germans i germanes.

Vós sou fidel i digne de confiança; feu que les nostres paraules siguin llavors de bé per al món:

on hi ha soroll, feu que practiquem l'escolta;

on hi ha confusió, feu que inspirem harmonia;

on hi ha ambigüitat, feu que portem claredat;
 on hi ha exclusió, feu que portem compartició;
 on hi ha sensacionalisme, feu que usem la sobrietat;
 on hi ha superficialitat, feu que plantegem interrogants veritables;
 on hi ha prejudici, feu que suscitem confiança;
 on hi ha agressivitat, feu que portem respecte;
 on hi ha falsedat, feu que portem veritat.

Amén.

Vaticà, 24 de gener de 2018

Franciscus

XXXIII Jornada Mundial de la Joventut 2018

Missatge del Sant Pare Francesc

**«No tinguis por, Maria. Has trobat gràcia davant de Déu»
(Lc 1,30)**

25 de març de 2018
(Diumenge de Rams)

Benvolguts joves,

La Jornada Mundial de la Joventut de 2018 és un pas més en el procés de preparació de la Jornada internacional que tindrà lloc a Panamà el mes de gener de 2019. Aquesta nova etapa del nostre pelegrinatge s'esdevé el mateix any en què s'ha convocat l'Assemblea ordinària del Sínode dels Bisbes sobre el tema «Els joves, la fe i el discerniment vocacional». És una bona coincidència. L'atenció, la pregària i la reflexió de l'Església estaran posades en vosaltres, els joves, amb el desig de comprendre i, sobretot, d'«acollir» el do preciós que representeu per a Déu, per a l'Església i per al món.

Com ja sabeu, hem escollit Maria, la jove de Natzaret, a qui Déu va escollir com a Mare del seu Fill, perquè ens acompanyi en aquest viatge amb el seu exemple i la seva intercessió. Ella camina amb nosaltres cap al Sínode i la JMJ de Panamà. Si l'any passat ens van servir de guia les pa-

raules del seu cant de lloança: «El Totpoderós ha fet en mi meravelles» (Lc 1,49), ensenyant-nos a fer memòria del passat, enguany intentem escoltar amb ella la veu de Déu que infon valor i dona la gràcia necessària per a respondre a la seva crida: «No tinguis por, Maria. Has trobat gràcia davant de Déu» (Lc 1,30). Són les paraules pronunciades pel missatger de Déu, l'arcàngel Gabriel, a Maria, una joveneta senzilla d'un petit poble de Galilea.

1. No temis

És comprensible que l'aparició sobtada de l'àngel i la seva salutació misteriosa —«Déu te guard, plena de la gràcia del Senyor! Ell és amb tu» (Lc 1,28)— hagin causat un fort torbament en Maria, sorpresa per aquesta primera revelació de la seva identitat i de la seva vocació, desconeguda per ella llavors. Maria, com altres personatges de les Sagrades Escripures, tremola davant el misteri de la crida de Déu, que en un instant la situa davant la immensitat del seu disseny mateix i li fa sentir tota la seva petitesa, com una criatura humil. L'àngel, llegint en el més profund del seu cor, li diu: «No tinguis por!» Déu també llegeix en el nostre cor. Ell coneix bé els desafiaments que hem d'afrontar en la vida, especialment quan ens trobem davant les decisions fonamentals de les quals depèn allò que serem i allò que farem en aquest món. És l'«emoció» que sentim davant les decisions sobre el nostre futur, el nostre estat de vida, la nostra vocació. En aquests moments ens sentim torbats i aclaparats per tantes pors.

I vosaltres, joves, quines pors teniu? Què és el que més us preocupa en el fons? En molts de vosaltres hi ha una por de «fons» que és la de no ser estimats, de no ser acceptats per allò que sou. En l'actualitat, molts joves se senten obligats a mostrar-se diferents d'allò que són en realitat, per a intentar adequar-se als estàndards sovint artificials i inabastables. Fan «retocs fotogràfics» continuats a la seva imatge, amagant-se rere màscares i falses identitats, fins gairebé convertir-se ells mateixos en un *fake*. Molts estan obsessionats per rebre el major nombre possible de «m'agrada». I aquest sentit d'inadequació produeix molts temors i incerteses. D'altres tenen por de no ser capaços de trobar una seguretat afectiva i quedar-se sols. Davant la precarietat del treball, molts tenen por de no poder aconseguir una situació professional satisfactòria, de no veure acomplerts els seus somnis. Es tracta de temors que estan presents avui en molts joves, tant creients com no creients. I fins i tot aquells que han abraçat el do de la fe i cerquen seriosament la seva vocació tampoc no estan exempts de temors. Alguns pensen: potser Déu em demana o em demanarà massa; potser, anant pel camí que m'ha assenyalat, no seré realment feliç, o no estaré a l'alçada del que em demana. D'altres es pregunten: si segueixo el camí que Déu m'indica, qui em garantirà que podré arribar fins al final? Em desanimaré? Perdré l'entusiasme? Seré capaç de perseverar tota la meua vida?

En els moments en què els dubtes i les pors inunden els nostres cors, resulta imprescindible el discerniment. Ens permet posar ordre en la confusió dels nostres pensaments i sentiments, per actuar d'una manera justa i prudent. En aquest procés, el primer que s'ha de fer per a superar les pors és identificar-los amb claredat, per a no perdre temps i energies amb fantasmes que no tenen rostre ni consistència. Per això, us convido a mirar dins vostre i «donar un nom» a les vostres pors. Pregunteu-vos: avui, en la meua situació concreta, què és allò que m'angoixa, què és allò que més temo? Què és allò que em bloqueja i m'impedeix avançar? Per què no tinc valor per a prendre les decisions importants que he de prendre? No tingueu por de mirar amb sinceritat les vostres pors, reconèixer-les amb realisme i afrontar-les. La Bíblia no nega el sentiment humà de la por ni les seves moltes causes. Abraham va tenir por (cf. Gn 12,10), Jacob va tenir por (cf. Gn 31,31; 32,8), i també Moisès (cf. Ex 2,14; 17,4), Pere (cf. Mt 26,69) i els Apòstols (cf. Mc 4,38-40, Mt 26,56). Jesús mateix, encara que en un nivell incomparable, va experimentar el temor i l'angoixa (Mt 26,37, Lc 22,44).

Per què teniu por? Encara no teniu fe? (Mc 4,40). Aquest retret de Jesús als seus deixebles ens permet comprendre com l'obstacle per a la fe no és sovint la incredulitat sinó la por. Així, l'esforç de discerniment, una vegada identificades les pors, ens ha d'ajudar a superar-les obrint-nos a la vida i afrontant amb serenitat els desafiaments que ens presenta. Per als cristians, en concret, la por mai no ha de tenir la darrera paraula, sinó que ens dona l'ocasió per a realitzar un acte de fe en Déu... i també en la vida. Això significa creure en la bondat fonamental de l'existència que Déu ens ha donat, confiar en ell ens porta a un bon final a través també de les circumstàncies i vicissituds que sovint són misterioses per a nosaltres. Si pel contrari alimentem el temor, tendirem a tancar-nos en nosaltres mateixos, a aixecar una barricada per a defensar-nos de tot i de tothom, quedant paralizats. Hem de reaccionar! Mai no ens hem de tancar! A les Sagrades Escripures trobem 365 vegades l'expressió «no tinguis por», amb totes les seves variacions. Com si volgués dir que tots els dies de l'any el Senyor ens vol lliures del temor.

El discerniment es torna indispensable quan es tracta de trobar la vocació pròpia. La majoria de les vegades no està clara ni és totalment evident, però es comprèn de mica en mica. El discerniment, en aquest cas, no pretén ser un esforç individual d'introspecció, amb l'objectiu d'aprendre més sobre els nostres mecanismes interns per a enfortir-nos i aconseguir un cert equilibri. En aquest cas, la persona pot arribar a ser més forta, però roman tancada en l'horitzó limitat de les seves possibilitats i dels seus punts de vista. La vocació, en canvi, és una crida que ve de dalt i el discerniment consisteix sobretot a obrir-se a l'Altre que crida. Es necessita, doncs, el silenci de la pregària per a escoltar la veu de Déu que ressona en la consciència. Ell crida

a la porta del nostre cor, com ho va fer amb Maria, amb ganes d'entaular amistat amb nosaltres a través de la pregària, de parlar-nos a través de les Sagrades Escripures, d'oferir-nos la seva misericòrdia en el sagrament de la reconciliació, de ser u amb nosaltres en la comunió eucarística.

Però també és important parlar i dialogar amb altres, germans i germanes nostres en la fe, que tenen més experiència i ens ajuden a veure millor i a escollir entre les diferents opcions. El jove Samuel, quan va sentir la veu del Senyor, no el va reconèixer immediatament i tres vegades va anar a trobar Elí, el vell sacerdot, el qual al final li va suggerir la resposta correcta que hauria de donar a la resposta del Senyor: «Si algú et cridava, digues: “Parla, Senyor, que el teu servent escolta”» (1Sa 3,9). Quan dubteu, sapigueu que podeu comptar amb l'Església. Sé que hi ha bons preveres, consagrats i consagrades, fidels laics, molts d'ells joves que poden acompanyar-vos com a germans i germanes grans en la fe; moguts per l'Esperit Sant, us ajudaran a aclarir els vostres dubtes i a llegir el disseny de la vostra vocació personal. L'«altre» no és únicament un guia espiritual, sinó també aquell que ens ajuda a obrir-nos a totes les riqueses infinites de l'existència que Déu ens ha donat. Cal que deixem espai a les nostres ciutats i comunitats per a créixer, somniar, mirar nous horitzons. No perdeu mai el gust de gaudir de l'encontre, de l'amistat, el gust de somniar junts, de caminar amb els altres. Els cristians autèntics no tenen por d'obrir-se als altres, de compartir el seu espai vital transformant-lo en espai de fraternitat. No deixeu, estimats joves, que el resplendor de la joventut s'apagui en la foscor d'una habitació tancada en la qual l'única finestra per a veure el món sigui l'ordinador i l'*smartphone*. Obriu les portes de la vostra vida. Que el vostre ambient i el vostre temps estiguin ocupats per persones concretes, relacions profundes amb les quals pugueu compartir experiències autèntiques i reals en la vostra vida quotidiana.

2. Maria

«T'he cridat pel teu nom» (Is 43,1). El primer motiu per a no tenir por és precisament el fet que Déu ens crida pel nostre nom. L'àngel, missatger de Déu, va cridar Maria pel seu nom. Posar noms és propi de Déu. En l'obra de la creació, ell crida a l'existència cada criatura pel seu nom. Darrere del nom hi ha una identitat, quelcom que és únic en cada cosa, en cada persona, aquella íntima essència que només Déu coneix en profunditat. Aquesta prerrogativa divina va ser compartida amb l'home, al qual Déu va concedir que donés nom als animals, als ocells i també als seus fills (Gn 2,19-21; 4,1). Moltes cultures comparteixen aquesta profunda visió bíblica, reconeixent en el nom la revelació del misteri més profund d'una vida, el significat d'una existència.

Quan Déu crida pel nom una persona, li revela al mateix temps la seva vocació, el seu projecte de santedat i de bé, pels quals aquesta persona arribarà a ser algú únic i un do per als altres. I també quan el Senyor vol eixamplar els horitzons d'una existència, decideix donar a la persona a qui crida un nom nou, com ho fa amb Simó, anomenant-lo «Pere». D'aquí ve el costum d'assumir un nom nou quan s'entra en un orde religiós, per a indicar una nova identitat i una nova missió. La crida divina, pel fet de ser personal i única, requereix que tinguem el valor de desvincular-nos de la pressió homogeneïtzadora dels llocs comuns, per tal que la nostra vida sigui de veritat un do original i irrepetible per a Déu, per a l'Església i per als altres.

Estimats joves: Ser cridats pel nostre nom és, per tant, signe de la gran dignitat que tenim als ulls de Déu, de la seva predilecció per nosaltres. I Déu crida a cadascun de vosaltres pel vostre nom. Vosaltres sou el «tu» de Déu, preciosos als seus ulls, dignes d'estima i estimats (cf. Is 43,4). Acolliu amb alegria aquest diàleg que Déu us proposa, aquesta crida que ell us adreça cridant-vos pel vostre nom.

3. Has trobat gràcia davant Déu

El motiu principal pel qual Maria no ha de tenir por és perquè ha trobat gràcia davant Déu. La paraula «gràcia» ens parla d'amor gratuït i immerescut. Com ens anima saber que no hem d'aconseguir la proximitat i l'ajuda de Déu presentant per avançat un «currículum d'excel·lència», ple de mèrits i d'èxits. L'àngel diu a Maria que ja ha trobat gràcia davant Déu, o que l'aconseguirà en el futur. I la mateixa formulació de les paraules de l'àngel ens fa entendre que la gràcia divina és continuada, no quelcom passatger o momentani, i per això mai no faltarà. També en el futur serem sostinguts sempre per la gràcia de Déu, sobretot en els moments de prova i de foscor.

La presència continuada de la gràcia divina ens anima a abraçar amb confiança la nostra vocació, que exigeix un compromís de fidelitat que s'ha de renovar cada dia. De fet, el camí de la vocació no està lliure de creus: no sols els dubtes inicials, sinó també les temptacions freqüents que es troben al llarg del camí. La sensació de no estar a l'alçada acompanya el deixeble de Crist fins al final, però ell sap que està assistit per la gràcia de Déu.

Les paraules de l'àngel es posen damunt les pors humanes, dissolent-les amb la força de la bona notícia de la qual són portadores. La nostra vida no és pura casualitat ni mera lluita per a sobreviure, sinó que cada un de nosaltres és una història estimada per Déu. Haver «trobar gràcia davant Déu» significa que el creador aprecia la bellesa única del nostre ésser i té un disseny extraordinari per a la nostra vida. Ser conscients d'això no resol certament tots els problemes i no treu les incerteses de la vida, però té el poder de transformar-la en profunditat. Allò que el demà ens depararà i

que no coneixem, no és una amenaça forca de la qual hem de sobreviure, sinó que és un temps favorable que se'ns concedeix per a viure el caràcter únic de la nostra vocació personal i compartir-lo amb els nostres germans i germanes en l'Església i en el món.

4. Valentia en el present

La força per a tenir valor en el present ens ve de la convicció que la gràcia de Déu és amb nosaltres: valor per a portar endavant allò que Déu ens demana aquí i ara, en cada àmbit de la nostra vida; valor per a abraçar la vocació que Déu ens mostra; valor per a viure la nostra fe sense amagar-la o rebaixar-la.

Sí, quan ens obrim a la gràcia de Déu, l'impossible es converteix en realitat. «Si tenim Déu amb nosaltres, qui tindrem en contra?» (Rm 8,31). La gràcia de Déu toca l'avui de la vostra vida, us «aferra» així com sou, a totes les vostres pors i límits, però també revela els plans meravellosos de Déu. Vosaltres, joves, teniu necessitat de sentir que algú confia realment en vosaltres. Sapiguen que el Papa confia en vosaltres, que l'Església confia en vosaltres. I vosaltres, confieu en l'Església!

A Maria, jove, se li va confiar una tasca important, precisament perquè era jove. Vosaltres, joves, teniu força, travesseu una fase de la vida en què sens dubte no falten les energies. Empreu aquesta força i aquestes energies per a millorar el món, començant per la realitat més propera a vosaltres. Desitjo que en l'Església se us confiïn responsabilitats importants, que tingui la valentia de donar-vos espai; i vosaltres, prepareu-vos per a assumir aquesta responsabilitat.

Us convido a continuar contemplant l'amor de Maria: un amor atent, dinàmic, concret. Un amor ple d'audàcia i completament projectat cap al do de si mateixa. Una Església farcida d'aquestes qualitats marianes serà sempre Església en sortida, que va més enllà dels seus límits i confins per a fer que es vessi la gràcia rebuda. Si ens deixem contagiar per l'exemple de Maria, viurem de manera concreta la caritat que ens urgeix a estimar Déu més enllà de tot i de nosaltres mateixos, a estimar les persones amb les quals compartim la vida diària. I també podrem estimar a qui ens resulta poc simpàtic. És un amor que es converteix en servei i dedicació, especialment envers els més dèbils i pobres, que transforma els nostres rostres i ens omple d'alegria.

Voldria acabar amb les boniques paraules de sant Bernat en la seva famosa homilia sobre el misteri de l'Anunciació, paraules que expressen l'expectativa de tota la humanitat davant la resposta de Maria: «Vas sentir, Verge, que concebràs i infantaràs un fill; vas sentir que no serà per obra d'un home, sinó per obra de l'Esperit Sant. Mira que l'àngel espera la teva

resposta. També nosaltres esperem, Senyora, aquesta paraula de misericòrdia. Per la teva breu resposta serem ara restablerts per a ser cridats de nou a la vida. Això mateix et demana el món tot prostrat als teus peus. Oh Verge, dóna aviat la teva resposta» (Homilia 4,8-9: Opera Omnia, Ed. Cisterciense, 4 [1966] 53-54).

Benvolguts joves: el Senyor, l'Església, el món, esperen també la vostra resposta a aquesta crida única que cadascú rep en aquesta vida. A mesura que s'acosta la JMJ de Panamà, us convido a preparar-vos per a la nostra cita amb l'alegria i l'entusiasme de qui vol ser partícip d'una gran aventura. La JMJ és per als valents, no per a joves que només cerquen comoditat i que tiren enrere davant les dificultats. Accepteu el desafiament?

Vaticà, 11 de febrer de 2018,
VI Diumenge del Temps Ordinari

Memòria de la Mare de Déu de Lourdes

Franciscus

Missatge Urbi et Orbi Pasqua 2018

**Missatge del Sant Pare Francesc
Balcó central de la Basílica vaticana**

Diumenge, 1 d'abril de 2018

Benvolguts germans i germanes, bona Pasqua!

Jesús ha ressuscitat d'entre els morts.

Juntament amb el cant de l'al·leluia, ressona en l'Església i arreu del món aquest missatge: «Jesús és el Senyor, el Pare l'ha ressuscitat i ell viu per sempre enmig nostre.»

Jesús mateix havia anunciat d'antuvi la seva mort i resurrecció amb la imatge del gra de blat. Deia: «Si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit» (Jn 12,24). I això és el que ha esdevingut: Jesús, el gra de blat sembrat per Déu en els solcs de la terra, va morir víctima del pecat del món, va romandre dos dies dins el

sepulcre; però en la seva mort hi havia present tota la potència de l'amor de Déu, que es va alliberar i es va manifestar al tercer dia, i que avui celebrem: la Pasqua de Crist Senyor.

Nosaltres, cristians, creiem i sabem que la resurrecció de Crist és la veritable esperança del món, aquella que no decep. És la força del gra de blat, de l'amor que s'humilia i es dóna fins al final, i que renova realment el món. També avui aquesta força produeix fruit en els solcs de la nostra història, marcada per tantes injustícies i violències. Porta fruits d'esperança i dignitat on hi ha misèria i exclusió, on hi ha fam i manca treball, als pròfugs i refugiats —tantes vegades rebutjats per la cultura actual del descart—, a les víctimes del narcotràfic, del tràfic de persones i de les diferents formes d'esclavatge del nostre temps.

I avui nosaltres demanem fruits de pau per al món sencer, començant per l'estimada i martiritzada Síria, la població de la qual està extenuada per una guerra que no té fi. Que la llum de Crist ressuscitat il·lumini en aquesta Pasqua les consciències de tots els responsables polítics i militars, perquè es posi fi immediatament a l'extermini que s'està portant a terme, es respecti el dret humanitari i es procedeixi a facilitar l'accés a les ajudes que aquests germans i germanes nostres necessiten de manera urgent, assegurant, al mateix temps, les condicions adequades per al retorn dels desplaçats.

Invocuem fruits de reconciliació per a Terra Santa, que en aquests dies també està sent colpejada per conflictes oberts que no respecten els indefensos, per al Iemen i per a tot el Pròxim Orient, perquè el diàleg i el respecte mutu prevalguin per damunt de les divisions i la violència. Que els nostres germans en Crist, que pateixen sovint abusos i persecucions, puguin ser testimonis lluminosos del Ressuscitat i de la victòria del bé per damunt del mal.

Supliquem en aquest dia fruits d'esperança per a tots aquells que anhelen una vida més digna, sobretot en aquelles regions del continent africà que sofreixen per la fam, per conflictes endèmics i pel terrorisme. Que la pau del Ressuscitat guareixi les ferides al Sudan del Sud: obri els cors al diàleg i a la comprensió mútua. No oblidem les víctimes d'aquest conflicte, especialment els nens. Que mai no els manqui la solidaritat per a les nombroses persones obligades a abandonar les seves terres i privades del mínim necessari per a viure.

Implorem fruits de diàleg per a la península coreana, perquè les converses en curs promoguin l'harmonia i la pacificació de la regió. Que els qui tenen responsabilitats directes actuïn amb saviesa i discerniment per a promoure el bé del poble coreà i construir relacions de confiança al si de la comunitat internacional.

Demanam fruits de pau per a Ucraïna, perquè s'enforteixin els passos en favor de la concòrdia i es facilitin les iniciatives humanitàries que necessita la població.

Supliquem fruits de consol per al poble veneçolà, el qual —com ho han escrit els seus pastors— viu en una espècie de «terra estrangera» al seu país mateix. Perquè per la força de la resurrecció del Senyor Jesús, trobi la via justa, pacífica i humana per a sortir com més aviat millor de la crisi política i humanitària que l'oprimeix, i que no manqui l'acollença i assistència als qui, d'entre els seus fills, estan obligats a abandonar la seva pàtria.

Que Crist ressuscitat porti fruits de vida nova per als nens que, a causa de les guerres i la fam, creixen sense esperança, sense educació ni assistència sanitària, i també per als ancians abandonats per la cultura egoista, que descarta qui no és «productiu».

Invoquem fruits de saviesa per als qui arreu del món tenen responsabilitats polítiques, perquè respectin sempre la dignitat humana, s'esforcin amb dedicació al servei del bé comú i garanteixin el desenvolupament i la seguretat als ciutadans.

Estimats germans i germanes,

També a nosaltres, com a les dones que van acudir al sepulcre, van adreçades aquestes paraules: «Per què busqueu entre els morts aquell qui viu? No és aquí: ha ressuscitat» (Lc 24,5-6). La mort, la soledat i la por ja no són la darrera paraula. Hi ha una paraula que va més enllà i que només Déu pot pronunciar: és la paraula de la Resurrecció (cf. Joan Pau II, Paraules al final del Via Crucis, 18 d'abril de 2003). Ella, amb la força de l'amor de Déu, «foragita els pecats, renta les culpes, retorna la innocència als caiguts, l'alegria als tristos, expulsa l'odi, porta la concòrdia, doblega els poderosos» (Pregó pasqual).

Bona Pasqua a tots!

Franciscus



Vida Diocesana

El Bisbe Salvador felicita el Nadal als sacerdots majors de 75 anys de la diòcesi

El Bisbe de Lleida, Salvador Giménez, va oferir el 21 de desembre la tradicional recepció de Nadal als sacerdots i religiosos de la diòcesi majors de 75 anys, així com als membres de la Cúria i als voluntaris.

L'acte va començar amb una pregària i amb unes paraules del vicari general de la Diòcesi, Mn. Josep Anton Jové, qui va destacar que “Déu no ens demana l'èxit sinó la fidelitat” per agrair el servei a l'Església als sacerdots homenatjats. També va agrair la tasca de la Cúria Diocesana que va definir com “un grup actiu i treballador”. Per la seva banda, el Bisbe Salvador, va agrair als capellans majors de 75 anys el treball del passat i la tasca que fan en l'actualitat i va destacar que “algun, malgrat els anys, encara fan tasques pastorals”. També va tenir

paraules de record pels capellans i religiosos que han traspassat durant el darrer any i pels sacerdots que estan malalts. A més a més, va donar les gràcies als membres de la Cúria Diocesana i també dels voluntaris de la diòcesi per la tasca que desenvolupen. El prelat els va recordar que “la vostra actitud sempre ha de ser d'agraïment a Déu pel servei que presteu”.

El Bisbe Salvador va entregar a tots els capellans majors de 75 anys una figura del Nen Jesús procedent de Terra Santa. També hi fou present el Bisbe emèrit de Lleida, Monsenyor Joan Piris, que va recordar que “aquesta és la meua Diòcesi i jo prego per vosaltres”. En referència als homenatjats va assegurar que “sou les arrels i les soques de l'Església de Lleida”. L'acte va acabar amb un refrigeri.

Aitona estrena la reforma de l'antiga Casa Asil

Aitona va sortir al carrer el passat dimarts 9 de gener per commemorar els 175 anys del naixement de Santa Teresa Jornet i Ibars, nascuda a Aitona el 1843 i fundadora de les Germanetes dels Ancians Desemparats. Coincidint amb la celebració, es va inaugurar la reforma de l'antiga Casa Asil, que va estar en funcionament des del 1891 fins al 1980, ara convertida en espai museístic.

Prop de 500 persones van participar en aquesta jornada que va començar amb l'entrada de la Santa acompanyada per la Banda de Cornetes i Tambors de Fraga i de 200 alumnes de l'escola Francesc Feliu.

La comitiva va recórrer els carrers d'Aitona fins a les portes de la residència. Tot seguit es va celebrar una missa solemne a la capella de la residència presidida pel Bisbe de Lleida, Mn. Salvador Giménez. A la seva homilia el Bisbe Salvador va dir que “era un dia per preguntar-nos

quin exemple de gratitud ens dóna a cadascun de nosaltres Santa Teresa Jornet”. A l'Eucaristia van assistir un nombrós grup de religioses de la congregació, sacerdots de la diòcesi i el prevere de la comunitat ortodoxa de Lleida, Daniel Simón.

A continuació, es va inaugurar la reforma de l'antiga Casa Asil. La imatge de la santa en processó va recórrer els carrers d'Aitona passant per la casa natal de Santa Teresa Jornet i finalment fins a l'antiga Casa Asil. El Bisbe Salvador va beneir la Casa Asil, ara convertit en espai museístic i de memòria.

L'alcaldesa d'Aitona, Rosa Pujol, va agrair la tasca “incansable i imprescindible” que realitzen les Germanetes dels Ancians Desemparats. “Les germanetes representeu un actiu essencial del nostre poble. La vostra entrega i compromís és un exemple per a la societat i és un referent per a la nostra comunitat”, va afegir.

Neix la primera missatgeria ecològica i sostenible de Lleida: Missatgeria amb Cor

La Fundació Entre Tots i per al Bé de Tothom (Llars del Seminari), l'empresa Troca, i l'empresa Troballes (empresa d'inserció

laboral de Càritas) han creat l'empresa Missatgeria amb Cor, la primera missatgeria ecològica i sostenible de Lleida.

Es tracta d'una empresa de missatgeria de darrer quilòmetre i energèticament sostenible. Aquesta iniciativa generarà llocs de treball d'inserció per a persones residents a les Llars del Seminari i altres persones en situació de vulnerabilitat.

Missatgeria amb cor és un projecte innovador, ecològic i pioner per donar un servei de missatgeria sostenible, eficient i segur a empreses, comerços i particulars de la ciutat.

L'empresa ha començat a treballar amb quatre persones, tres d'elles són llocs de treball d'inserció (dos són residents a les Llars del Seminari).

Només utilitzarà vehicles ecològics. És per això que començarà amb dues bicicletes, una motocicleta elèctrica i un tricicle també elèctric garantint d'aquesta manera les 'emissions zero'.

Missatgeria amb cor té tarifes adaptades a tot tipus d'enviament, en diferents modalitats com '24 hores', en el dia, 'express' o immediata. També compta amb punts d'entrega de paquets en segon intent

i recollida de devolucions. La nova empresa tindrà la seva seu al Carrer Canonge Brugulat, 23 (Baixos) de Lleida.

La Fundació entre Tots i per al Bé de Tothom gestiona les Llars del Seminari, la iniciativa social impulsada pel Bisbat de Lleida per oferir habitatge a famílies sense recursos. Actualment, hi viuen 18 famílies (32 adults i 27 menors).

Troca és una empresa social i innovadora especialitzada en els sectors de la neteja ecològica, la neteja d'espais naturals, l'atenció domiciliària, els serveis de càtering i hostaleria, tenint cura sempre del medi ambient. L'entitat neix de les necessitats que detecta l'associació Reintegra, en persones amb especials dificultats per trobar feina.

Troballes és una empresa d'inserció promoguda per la Fundació Jaume Rubió i Rubió amb la finalitat d'ajudar a aconseguir un nivell d'ocupabilitat suficient, a les persones amb especials dificultats per treballar i trobar feina, per tal de desenvolupar-se professionalment de forma autònoma i íntegra.

La Catedral Nova

El Bisbe de Lleida, Salvador Giménez Valls, ha escrit un article, publicat en la premsa local,

per destacar el valor patrimonial, artístic i espiritual de la Catedral Nova de Lleida.

La Catedral Nueva

Cuando inicié mi servicio episcopal en Lleida a finales del año 2015, quedé impresionado por las dos catedrales que conserva nuestra diócesis. La más antigua, la Seu Vella, por su emplazamiento, su espectacularidad y el cariño sentido por todos los diocesanos: sólo escuché un lamento, la finalidad asignada a este grandioso monumento a principios del siglo XVIII y su progresivo deterioro del edificio por el trato poco adecuado de sus habitantes. La más reciente, la llamada Seu Nova, por su armonía constructiva, por su magnificencia ornamental y por el acierto de sus sucesivas restauraciones.

Mi comentario se centra en la Seu Nova. Es la sede del obispo de Lleida y en la que se celebran todas las funciones litúrgicas y lugar de las reuniones más importantes de nuestra diócesis. El Cabildo se encarga, como en todas las catedrales, de su servicio y su conservación. Me consta el gran interés que muestran los canónigos por mantenerla con dignidad a disposición de todos, los que acuden regularmente y los visitantes que quedan gratamente sorprendidos y admirados ante la visión del edificio más emblemático del centro de nuestra ciudad.

El obispo, nombrado por el Papa, pertenece normalmente a otra diócesis y, cuando llega a su nuevo destino, tiene la obligación de querer y orientar a su comunidad desde el primer momento como un

encargo del Señor. En mi caso me sentí impelido a responder a esta llamada conociendo y queriendo cada día más a los cristianos y a todas las gentes de este territorio. También a valorar, a respetar y a cuidar su patrimonio religioso, elaborado por la acumulación de los ilerdenses a lo largo de su historia. Es, por otra parte, mi responsabilidad y por lo que se me exigirá cuentas.

Cualquiera puede encontrar la importancia y las características de la catedral en una publicación, exquisitamente presentada, realizada por prestigiosos técnicos de nuestra Universidad hace ahora un año. Los comentarios generales son muy elogiosos y responden a una realidad mucho más significativa y deslumbrante como es el edificio en cuestión. Agradezco desde aquí la ayuda de la Diputación Provincial y al IEI su ayuda para esta publicación y por el mostrado interés, junto a las restantes autoridades, por colaborar en la conservación de nuestro patrimonio.

Desde hace unos años la catedral sufre un evidente deterioro en paredes y cubiertas. Según los técnicos se debe intervenir con celeridad. Han preparado varios informes que han presentado a distintas instancias alertando de su estado y pidiendo ayuda para su restauración. Una de las causas evidentes de este deterioro radica en la presencia de aves, de cigüeñas en concreto, en las partes más elevadas del edificio. Ya hace varios años que se actúa para disminuir el efecto corrosivo de los

excrementos y el peso de los nidos. Y esto es, además, muy costoso económicamente.

No se trata en estos momentos de plantear una especie de combate entre animales y piedras. Nuestra intención es articular una fórmula para que ambos elementos sean bien tratados sin causar perjuicios a nadie. Ni a la obra de vuestros antepasados de la que os sentís muy orgullosos, ni a las criaturas de Dios que nos acompañan y nos sirven de múltiples maneras. En esta ciudad y su entorno caben al mismo tiempo las aves y la protección del legado arquitectónico.

Tampoco queremos entrar en una polémica con nadie. Algún comentarista me recordaba a este respecto, lo guardo como una gran lección, la carta encíclica del papa Francisco, *Laudato Si'*, para hacerme caer en la cuenta de la importancia que la Iglesia ha concedido siempre a la creación de Dios. Como no podía ser de otra manera acepto todas las líneas de esta carta y el sentir alegre, confiado y amoroso con toda la creación que manifiesta el Papa. Comprendo las críticas ante alguna decisión nuestra, siempre razonada y con argumentos. Me disgusta igualmente las recriminaciones que rozan la coacción con amagos de insulto o pintadas en las paredes. Todos pretendemos lo mis-

mo: armonizar dos aspectos de una misma realidad que se nos ha vuelto problemática. Trabajamos para un mismo fin, el respeto a lo creado y a lo hecho por la mano humana sin sospechas de que los otros actúan sólo con maldad o por defensa de intereses espurios.

Pido a todos comprensión por las decisiones que se toman para preservar este monumento tan querido por todos. Nunca actuaremos sin los estudios e informes de los técnicos ni tampoco sin los preceptivos permisos de las autoridades competentes. Valoramos, sobre todo, la seguridad de los vecinos y viandantes tan numerosos en el entorno de la catedral. Es una responsabilidad inmensa que afecta, en caso de accidentes, especialmente al Cabildo y al obispo.

Un breve y último apunte. Quienes usamos de cierta jactancia ante las obras de arte y su conservación, no podemos abandonar a su suerte la Catedral. Las generaciones venideras lamentarían, si fuera éste el caso, nuestra dejadez y continuaría la queja y el lamento que he oído tantas veces cuando nos referimos a la Seu Vella.

*†Salvador Giménez,
bisbe de Lleida.*

Lleida, 8 de febrero de 2018

Lleida acull la trobada de l'Orde Servita

La Congregació dels Dolors de Lleida va organitzar el diumenge 18 de febrer a la ciutat de Lleida la XXIII trobada catalana de l'orde dels Servites. La trobada va reunir a la ciutat una setantena de laics membres de congregacions de Serfs de Maria i va comptar amb la presència de Fra Gottfried M. Wolff, Prior General de l'Orde Servita.

La Catedral Nova va acollir la celebració de la missa, presidida pel Bisbe de Lleida, Salvador Giménez Valls i amb l'imatge de la Verge dels Dolors. Posteriorment, es va fer una

visita a l'Oratori dels Dolors, que ara es troba en fase de restauració, i a la Seu Vella.

El programa de la trobada va incloure l'Assemblea de les Fraternitats dels Dolors de Catalunya, que va tenir lloc a la seu de la regidoria de Cultura. Abans, els assistents havien pogut conèixer la història de la Paeria i visitar el retaule gòtic de la Verge dels Paers. La Canonja va acollir el dinar de germanor. La Congregació dels Dolors de Lleida celebra enguany el seu 300 aniversari.

800 anys de l'Orde de la Mercè al servei de la llibertat

L'IREL va acollir els passats 16 i 17 de febrer un seminari d'espiritualitat mercedària amb motiu dels 800 anys de l'Orde mercedària. La primera conferència titulada 'Les redempcions de captius de l'Orde de la Mercè. Un rastreig històric' va estar impartida pel mercedari Fra Enrique Mora González.

El religiós va fer la seva exposició des del mètode històric-crític per tal d'evitar els aspectes imaginaris i romàntics de les redempcions i cercar tota la reflexió en la recerca oberta i constant de què van ser les redempcions.

Fra Enrique es va fixar en tres aspectes: el context històric, els protagonistes i en com es desenvol-

lupaven les redempcions. En relació amb el context, les redempcions de captius són un petit capítol dins de la història de l'esclavatge en l'espai de les monarquies hispàniques i de l'Islam i en el temps que va des de 711 a 1856. Segons el ponent va ser una història de guerra oberta i de guerra de corsaris, al servei dels respectius senyors, que necessitaven els captius per remar en les naus, com per exemple Miguel de Cervantes.

La segona ponència: "Redempció de Crist i redempció cristiana", la va impartir el mercedari Fra Fernando Ruiz. El ponent va centrar la seva exposició en la distinció entre els termes 'salvació-redempció' i esclau i captiu, vistos des del pròleg

de les primeres constitucions dels Mercedaris de 1272.

El ponent va partir del pròleg de l'Evangelista Joan: "el Verb, que és la llum, resplendeix en la foscor", i va concloure que tots podem ser il·luminats. "El Crist ha vingut a ensenyar-nos a viure la vida concreta; però no és qüestió d'aprendre, sinó de seguiment", va dir Fra Fernando. A continuació va destacar que "Jesús, com a salvador, ens ajuda a sortir de les situacions difícils, perilloses, de les quals no podem sortir per nosaltres mateixos". I aquestes situacions de perill, segons el ponent, comporten "sofriment, foscor, dolor, opressió, mal". "És el pecat del qual hem de sortir mitjançant l'alliberació o la redempció", va dir. "Un és alliberat de quelcom que

captiva la persona i li treu la seva llibertat", va afegir.

A continuació, el ponent es va preguntar si té sentit avui parlar de redempcions als nostres dies. "Són aplicables a la nostra societat?", va dir. "Avui hi ha captivitats de tota mena: drogues, alcohol, individualisme, violències, hedonisme, corrupció, vanitat, ludopaties, consumisme, fonamentalismes", va afirmar. "I què podem fer?", es va preguntar. "Viure en comunitat els processos alliberadors, mitjançant mestres que ens aconsellen. Acompanyar les persones amb bon cor, bona voluntat i entusiasme, tenint cura de la dignitat de tots". Per acabar va recordar el significat de la paraula Mercè. "Mercè significa gràcies, misericòrdia. La Verge de la Mercè ens crida a tots a la llibertat", va culminar.

Homenatge a Ramon Baró pels seus 10 anys de servei a Càritas Diocesana

El 8 de març la seu de Càritas Diocesana de Lleida va acollir un homenatge a Ramon Baró, exdirector de l'entitat, que ha estat durant 10 anys en el càrrec.

En aquest senzill acte van estar presents, entre altres, voluntaris del consell de Càritas, membres de la comissió permanent, així com treballadors i voluntaris. També hi va assistir el Bisbe Salvador.

La secretaria general, María José Rosell, va fer una descripció de l'etapa Ramon Baró com a director

de Càritas Lleida. Va ressaltar que va començar en un moment molt difícil, quan començava la crisi econòmica a Espanya. En aquest sentit va destacar la convicció de Ramon Baró de què Càritas és una organització que ha d'estar sempre a disposició dels més necessitats del nostre territori, com compromís d'una església comunitària i preocupada per crear espais de justícia i solidaritat.

A més va ressaltar el caràcter alegre i tranquil·litzador del Ramon i de com ha ajudat amb la seva visió

de futur en començar nous projectes i impulsar altres per la millora de la qualitat de vida de les persones necessitades. Va destacar especialment l'impuls a Troballes a través de la Fundació Jaume Rubió i Rubió, l'aposta pel fet migratori i l'acollida a les necessitats des de les parròquies.

María José Rosell va acabar “donant gràcies a la seva família, ja que ens l'ha deixat durant uns anys, tant de mèrit té ell com la família”. Després, va dir unes paraules el Ramon Baró donant gràcies a tots i

totes les persones de Càritas. Va dir que durant aquest temps ha tingut l'oportunitat d'aprendre i sobretot de servir a l'Església diocesana en aquest servei als més empobrits de la societat.

Per acabar, el Bisbe Salvador li va donar les gràcies i li va recordar que ara ja no pot deixar de ser de Càritas, ja que la portarà al cor i que la donarà a conèixer allà on vagi. L'acte va finalitzar amb un petit i senzill refrigeri preparat pels treballadors de Càritas Diocesana de Lleida.

El Bisbe Salvador fa una crida a fer parròquies acollidores i a la conversió

El Bisbe de Lleida, Salvador Giménez, va arrancar el passat dilluns 12 de març les xerrades quaresmals a la parròquia de Sant Pere amb títol ‘Invitació al seguiment de Jesús en la vida de cada dia’ que organitza l'arxiprestat de la Seu Vella.

El Bisbe Salvador va recordar que “cadascun de nosaltres vivim les coses d'una manera però desitgem estar units en el Crist de l'Evangelí”. El prelat va destacar que “en tota reflexió cristiana hi ha dos nivells: el personal i el comunitari”.

Va instar als fidels a “viure amb goig la nostra fe”. “Si no vivim amb joia la nostra fe, difícilment la podrem predicar”. En aquest sentit va apostar per tres moviments interiors: aturar-se per discernir què

passa al món; apostar perquè acollir i acompanyar sigui el centre de la vida comunitària i fer una crida a la conversió. El Bisbe Salvador va animar als assistents a “no tenir por de convertir-vos al Senyor”. “El món i l'Església conflueixen en la mateixa mirada perquè l'home contemporani camini cap a Déu”, va dir.

El prelat va destacar que “l'Església és la comunitat dels Fills de Déu que sempre està en camí, no es pot aturar per desànim”. “La comunitat de fills de Déu va sempre en companyia de Déu que està sempre pendent si algú és despistat o té desànim”, va dir.

El Bisbe Salvador va afirmar que “l'Església sempre està en reforma”. “No ens pensem que una cosa s'ha fet sempre així”. “L'Es-

glésia sempre s'ha d'anar reformant perquè és plena de pecat", va afegir. "Si no aturem res de les nostres vides, les nostres comunitats estarien aturades al segle II o al segle XII, va afegir".

En aquest sentit va destacar que "l'Església s'ha d'anar reformant constantment, hem de canviar les actituds però el credo és constant". "En qualsevol reforma de l'Església hem de tenir present el Crist". El Bisbe va recordar diversos conceptes que parteixen del Concili Vaticà II. A continuació, va recordar que "pensem massa vegades que l'Església està desacreditada".

A més, va fer una crida a les parròquies perquè siguin "missioneres i acollidores". "Evangelitzar no és parlar molt per convèncer a tots,

sinó ser autèntics testimonis del Crist ressuscitat", va dir. A més, el Bisbe Salvador va posar diversos exemples bíblics d'aquesta actitud acollidora. Per acabar va recomanar a les parròquies "fer una aturada per discernir la realitat i contemplar els signes dels temps". En aquest sentit va recordar que els signes dels temps poden ser "contradictoris".

I va recordar que existeix un intent de "prescindir de Déu". Per altra banda, va recordar que hi ha signes dels temps positius com "un concepte de solidaritat més, l'amor per la natura, una major formació en la fe i la cura de les celebracions". Per concloure va fer una crida a "treballar per la comunió a les nostres parròquies".

Comunicat del Capítol Catedral

El Capítol Catedral de la Santa Església Catedral de Lleida atenent als acords als quals es va arribar el dia 7 de març en una reunió amb el Departament de Territori i Sostenibilitat, el Departament de Cultura, l'Ajuntament de Lleida i les entitats IPCENA i SEO-Birdlife, avala el trasllat dels nius ubicats a la façana de la Catedral per situar-los als contraforts.

Aquesta decisió, que suposa la retirada de cinc nius de la façana del temple, es porta a terme atès l'elevat risc que suposen els nius per a les

persones en cas de caiguda a la via pública de branques o d'elements materials.

Aquest seria el primer punt del seguit d'acords per iniciar el procés de rehabilitació de la Catedral, a l'hora, que s'intentarà mantenir una colònia sostenible de cigonyes que ja formen part del paisatge de la ciutat.

El Capítol Catedral començarà ben aviat una ronda de contactes amb el Departament de Cultura de la Generalitat en aquest procés de rehabilitació d'un temple que és Bé Cultural d'Interès Nacional (BCIN).

Trobada de ministres extraordinaris de l'Eucaristia

El passat dissabte 17 de març, la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana), va acollir la Primera Trobada de Ministres Extraordinaris de la Comunió del Bisbat de Lleida.

La pretensió de la trobada era animar als laics que exerceixen aquest ministeri tan important en l'Església i donar suport al seu servei amb petites sessions de formació específica.

La participació va ser abundant i va sobrepassar les expectatives previstes, la qual cosa anima a continuar, almenys una vegada cada curs,

aquesta convocatòria. La jornada es va desenvolupar amb una pregària i presentació de la Jornada a càrrec de Mn. Josep A. Jové, Vicari General de la Diòcesi i Mons. Salvador Giménez Valls.

La formació la van impartir Mn. Joaquim Blas, respecte a alguns aspectes teològics sobre l'Eucaristia, i Mn. Víctor M. Espinosa que va parlar sobre aspectes canònics d'aquest ministeri.

Va finalitzar aquesta primera trobada amb un diàleg i qüestions que van proposar els participants.

